

DE STER

Nr. 12 · December 1968 · 68e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN GORDON B. HINCKLEY van de Raad der Twaalfen

Aan allen die leidende functies bekleden, aan de vele leraars en zendingen en aan gezinshoofden zou ik graag een dringend verzoek richten: Voedt bij alles wat u doet de geest, verkwik de ziel. Ik ben er van overtuigd dat de wereld hongert naar geestelijk voedsel. Amos profeteerde lang geleden al: „Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des Heeren. En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden. Te dien dage zullen de schone jonkvrouwen en de jongelingen van dorst versmachten.” (Amos 8:11—13.)

Er is honger in het land en echte dorst — een grote honger naar het woord des Heeren en een ongeleste dorst naar geestelijke dingen. Aan ons is de plicht en de gelegenheid om onze geest te voeden.

Ik wil er op aandringen dat wij voortdurend de inspiratie van de Heer en de leiding van de Heilige Geest zoeken om ons te zegenen, zodat wij ons handelen op een hoog geestelijk niveau kunnen houden. Een dergelijk gebed zal niet onbeantwoord blijven want door openbaring is de belofte gegeven „God zal u door Zijn Heilige Geest, ja, door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes kennis geven . . .” (Leer en Verbonden 121: 26.)

INHOUD

Kerstmis — Door president David O. McKay	383
Het wonder van kerst — Door ouderling John Longden	385
Kunt u Jan leren bidden?	388
Een jongen met een bestemming Door Hazel W. Lewis	391
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over beslissingen	394
Zusters Hulpvereniging Het kerstlammetje — Door Elaine M. Murray	396
Zondagsschool Een blij avontuur — Door Lucile Nelson Jensen	398
Avondmaalopzeggingen 1968-69	400

Voor de Jeugd van de Kerk Normen van het Evangelie en populariteit Door ouderling Paul H. Dunn	401
Binnen mijn vier muren — Door Gary R. Hatch	403
Verheug u, mijn hart — Door Trudi Richie	404

OOV Individuele prestaties door wederzijdse gunstige beïnvloeding — Door Maxine T. Shoppe	405
---	-----

DE kleine STER Het Sinterklaasvriendinnetje — Door Meldred Grenier	81
Het geheim van de vlinderbandiet — Door Murray T. Pringle	84

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring

Nr. 12 · December 1968
68e Jaargang

Redacteur:
Peter Dalebout, president der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.).

Coördinator:
Poul Stolp, Translation Services Department, Oude Gracht 113, Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M. West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:
PBO-Layout-Center, Frankfort a. d. M.

Al was Joseph Smith jong en al had hij weinig scholing gehad, toch was hij het instrument dat God koos om de vertaling van het Boek van Mormon en de herstelling van het Evangelie tot stand te brengen.

Joseph Smith werd 23 december 1805 geboren in Sharon (Vermont) en wij herdenken deze maand dat het 163 jaar geleden is dat hij werd geboren.

Deze Kerstmis wil ik wijzen op een gebeurtenis in het leven van de Heiland, toen er mensen die naar een geestelijke toespraak die Hij had gegeven geluisterd hadden, wegliepen omdat zij de betekenis van die toespraak niet begrepen. Een korte verwijzing naar dit voorval zegt:

„Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem.“ (Johannes 6:66.)

Kerstmis

Door
president David O. McKay

Toen Hij deze discipelen zag weglopen en merkte dat de twaalven die bij Hem waren, bleven, zei Hij: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?“

Simon Petrus antwoordde overeenkomstig zijn aard:

„Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus de Zoon des levenden Gods.“ (Johannes 6:67—69.)

DE GEESTELIJKE BETEKENIS

Die toespraak over het brood des levens kwam na het wonder van de spijziging van de vijfduizend met een paar broden en enkele visjes. Christus was een groot leraar en Hij gebruikte dat wonder dan ook om de mensen de *geestelijke* betekenis van het Evangelie te leren. Toen zij die betekenis niet konden begrijpen, maar wel van de broden hadden gegeten en verzadigd waren, liepen zij weg. Toen keerde Jezus Zich naar de twaalven en stelde hun de vraag waar ik naar verwezen heb. Later nam Jezus de twaalven mee naar een berg in de buurt en leerde hun meer over de geestelijke betekenis van het Evangelie; aan het eind hiervan zei Hij: „Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?“ De

twaalven antwoordden „Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten“ — met reincarnatie in gedachten. Toen zei Jezus: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?“ De onstuimige Petrus sprak weer als eerste, en dit keer, na verscheidene dagen met Hem doorgebracht te hebben, zei Petrus zonder aarzelen: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.“ En nu kreeg hij te horen: „Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona!“ (Christus noemde hem hier niet Petrus), „want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.“ (Mattheüs 16:13—17.)

DE WERELD HEEFT EEN GETUIGENIS NODIG

Vandaag heeft de wereld als misschien nooit tevoren dat getuigenis van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus nodig. Wij moeten er zo naartig naar streven Hem te vertegenwoordigen of te volgen, dat onze geest eeuwig jong zal zijn. Als gedachten invloed hebben op het lichaam, zouden dan eeuwige waarheden niet bijdragen tot de eeuwige aard van de geest in ons? In de nacht van Zijn verraad zei de Heiland: „*En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.*“ (Johannes 17:3.)

En hoe kunnen wij zekerheid krijgen over de leer? „*Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van Mijzelven spreek.*“ (Johannes 7:17.)

Wijsheid wordt verkregen door inspanning. Alle goede dingen vereisen inspanning. Wat waard is om te hebben, kost u een deel van uw lichaamskracht, uw intellectueel vermogen en uw geestkracht —

„*Bid, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt en u zal open gedaan worden.*“ (Mattheüs 7:7.)

Maar u moet zoeken, u moet kloppen.

Wij kunnen niet getrouw zijn aan onszelf, onze geliefden en onze naasten, zonder vastbesloten te zijn meer over deze grote waarheid te weten te komen. De geest in ons getuigt dat er in deze oude wereld waarheid bestaat. Door het ernstige en oprechte gebed van een nederig hart, door rechtvaardigheid en goede werken, kan Jezus Christus gevonden worden.

WAT IS EEN GETUIGENIS U WAARD?

In het vijfde hoofdstuk van Micha wordt Bethlehem, de stad van David, door die profet genoemd als de geboorteplaats van de Messias. Ik vraag me af of de herders aan wie deze openbaring van Christus' geboorte werd gegeven, niet aan deze profetie dachten toen zij 's nachts over hun kudde van wacht

hielden, en in hun hart de hoop koesterden, zoals heel Judea die koesterde, dat de Messias spoedig zou komen. Voor deze nederige mannen werd een visioen van God geopend.

„*En het geschiedde, als de engelen van hen weggevaaren waren naar den hemel, dat de herders tot elkander zeiden: Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.*“ (Lukas 2:15.)

De herders zeiden niet: „Ik vraag me af of het wel waar is.“ Zij zeiden niet: „Laten wij gaan zien of het waar is.“ Zij zeiden: „Laat ons heengaan en laat ons zien het woord dat er geschied is hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.“ — zekerheid dat God Zijn Zoon had geopenbaard, dat de engelen de boodschap aan de wereld hadden gegeven dat Hij Die Koning der koningen en Heer der heren zou zijn, als Kindje in het onaanzienlijkste deel van dat kleine Judese stadje was gekomen.

Wat zou u — die misschien niet deze zekerheid hebt — er voor over hebben om ditzelfde vertrouwen in uw hart te hebben, dat Christus is geboren, dat Christus leeft en dat God Zijn geboorte door engelen in de hemel verkondigt? Alle twijfel zou zijn weggevaagd en alle gepieker over ons doel hier in het leven zou ophouden. Dat betekent zo'n getuigenis.

„O, LEVENDE CHRISTUS . . .“

Wanneer we deze Kerstmis Zijn geboorte vieren, hoop ik dat de leringen en het leven van de Meester mooier, nodiger en beter van toepassing op het menselijk geluk zullen zijn dan ooit tevoren. Nooit heb ik vaster in de volmaking van de mens als uiteindelijk gevolg van zijn plaatsing hier op aarde geloofd. (Mat mijn hele ziel aanvaard ik Jezus Christus als de personificatie van de menselijke volmaking — als God Die in het vlees is geopenbaard, als de Heiland en Zaligmaker der mensheid. Daar ik Hem aanneem als mijn Heiland, Verlosser en Heer, aanvaard ik Zijn Evangelie als het plan van zaligheid, als de enige volmaakte weg naar geluk en vrede voor de mens. Het schijnt mij toe dat elk van Zijn leringen de ware levensfilosofie beroert. Ik aanvaard ze met heel mijn hart! Ondanks moedeloosheid en ondanks de ontmoedigende toestanden op de gehele wereld, is Kerstmis het gelukkigste seizoen van het hele jaar. Maar laten wij er aan denken dat die mensen het meest gezegend zijn waarvan het gedrag van alledag het nauwste overeenstemt met de *leringen* en het *voorbeeld van Jezus Christus, onze Heer en Heiland, bij Wiens geboorte was gezegd: . . . vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.*“ (Lukas 2:14.) ○

Het wonder van kerst

**Door ouderling John Longden,
assistent van de Raad der Twaalven**

Ik wil deze boodschap beginnen met het vertellen van een waar verhaal dat mij een poosje geleden ter ore kwam. Een jonge vrouw die juist wat extra geld voor Kerstmis had gekregen, ging samen met een vriendin winkelen. Toen zij bij de winkel kwamen zag ze daar vlak bij een jongetje staan, dat haar aandacht trok. Toen zij na een poos de winkel weer uitkwam, stond hij daar nog steeds, en zij ging naar hem toe en vroeg hem: „Wacht je op je ouders?”

Hij antwoordde: „Nee. Die zijn verongelukt.”

„Heb je het dan niet koud?”

Hij keek haar in de ogen en zei: „Niet nu u met mij hebt gepraat.”

Zij was onder de indruk en zei: „Wil je hier blijven staan tot ik terugkom? Toen legde ze haar hand op zijn schouder en zei: „Belof me nu dat je niet weggaat. Je moet hier blijven totdat ik terugkom.” Hij beloofde het.

Zij ging de winkel in en kwam terug met warme kleren voor de jongen.

Hij zei: „Bent u Gods vrouw?”

„Nee, maar ik ben één van Zijn kinderen, en jij ook.

„O, ik dacht al dat u familie van Hem was.”

Ja, wij zijn inderdaad familie van dat Christuskind dat in een kribbe werd geboren. Al gaf zij materiële dingen, toch gaf ze iets van haarzelf. Vrede op aarde kan niet alleen komen van het geven of krijgen van materiële gaven. Het moet een toestand van het hart zijn en van de geest die bij u en bij mij begint — bij het individu.

Jezus kwam met het Evangelie van liefde. De wereld eert Hem niet als ontdekker, wetenschapsman, kunstenaar, uitvinder of staatsman. Op welk terrein blijkt zijn groetheid dan? Op het gebied van karakter of geestelijkheid, want Hij zei: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u . . .” (*Johannes 14:27.*)

HIJ GAF HET VOORBEELD

Jezus Christus gaf het voorbeeld van een onzelfzuchtige gave toen Hij Zichzelf gaf voor de zonden van de

Indien iemand een lichtmeter zou vinden die zo gevoelig was dat hij het licht dat van de gezichten van alle mensen - mannen, vrouwen en kinderen - straalt zou kunnen meten, dan zou hij

wereld. Hij volgde het voorbeeld van Zijn Vader: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft...“ (Johannes 3:16.) Wij kunnen als enkelingen de nadruk leggen op dat geven waarbij geen materiële dingen betrokken zijn.

Ik zou hier graag een citaat willen aanhalen van Henry Van Dyke:

„Wilt u vergeten wat u voor anderen gedaan hebt en onthouden wat anderen voor u gedaan hebben; er niet op letten wat de wereld u schuldig is en denken aan wat u de wereld schuldig bent; u bukken en aandacht schenken aan de noden en wensen van kleine kinderen; de zwakheden bedenken van hen die niet langer jong zijn; niet meer vragen hoeveel uw vrienden van u houden en uzelf afvragen of u hen genoeg liefhebt? Wilt u dit doen al is het maar voor een dag? Als dat zo is, dan kunt u Kerstmis houden, en als u het één dag kunt houden, waarom dan niet altijd?“

EEN VREDESFORMULE

De enig zekere formule voor vrede en vooruitgang ligt eerder op herontdekking dan op ontdekking te wachten. Zij werd gegeven door de enige Mens Die de geschiedenis zowel vooruit kon lezen tot aan de grenzen van de tijd als terug naar het begin. Hij gaf haar 2.000 jaar geleden in een enkele zin:

„... Gij zult den Heere, uw God liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf.“ (Lukas 10:27.)

Jezus verklaarde ook in het evangelie van Johannes: *„De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte, en verderve; ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.“* (Johannes 10:10.)

Christus werd geboren in een tijd van tirannie, en toch was Hij de Vredesvorst. Hij stierf als Slachtoffer van die tirannie en toch leerde Hij het Evangelie der liefde, der

verzoening met de naaste. Hij was de Verpersoonlijking van evenwichtigheid, rust en welgezindheid. Kan er vrede in de wereld zijn zonder de Maker der vrede? Kan de anti-christ vrede kennen, maar kan de opstandige christen dat ook wel. De Heiland zei:

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.“ (Mattheüs 11:28–30.)

Is dit, na alles wat er is gezegd, niet het antwoord op het probleem van oorlog en vrede in deze wereld? Is dat niet de boodschap van Kerstmis?

DE WONDERBAARLIJKE GEEST VAN KERSTMIS

Wilferd A. Peterson heeft het heel mooi onder woorden gebracht in een overdenking met de titel „Wonderbaarlijke Geest“:

„In zeker opzicht lijken wij eigenlijk op een elektrische schakelaar. De mate waarin het kerstwonder door ons schijnt, wordt door ons geregeld. Wij kunnen de idealen van Kerstmis in ons leven „aan“ of „uit“ schakelen. De kracht van Kerstmis tot veranderen van de persoonlijkheid kan gebruikt worden wanneer wij het willen gebruiken. Wij kunnen in licht of in duisternis leven. De keus is aan ons.

„Het merendeel van het jaar branden wij kaarsen van vriendelijkheid, vreugde en verdraagzaamheid. De kleine vlammetjes dringen maar een klein eindje het omringende duister van kwade wil, zelfzucht en haat in. En dan gebeurt met Kerstmis het wonder! Op de één of andere manier vinden we de schakelaar die de elektriciteit van de geest andoet. Een tijd lang is de wereld vol hoop, liefde, vrouwen, vriendelijkheid en vrede.

„Waarom vallen wij eigenlijk weer terug op de kaarsen en petroleumlampen van de geest, wanneer de elektriciteit van Kerstmis altijd beschikbaar is? Het is niet

het hoogste oplopen tijdens Kerstmis. Met Kerstmis stralen de mensen de beste gedachten, de diepste emoties, de fijnste geest uit. Kerstmis doet het hart branden.

Wilferd A. Petersen

alsof we maar een paar dagen per jaar gebruik zouden maken van elektriciteit voor licht en kracht en daarna weer terug zouden gaan naar de ouderwetse methoden voor de rest van het jaar. Net zoals wij het hele jaar over elektrisch licht kunnen beschikken, kunnen wij 365 dagen per jaar over de wonderbaarlijke geest van Kerstmis beschikken.

„Als iemand een lichtmeter uitvond die zo gevoelig was dat deze het licht in het gezicht van mannen, vrouwen en kinderen zou kunnen meten, dan zou de grootste uitslag optreden in de kerstdagen. Dan stralen de mensen de beste gedachten uit, de diepste gevoelens en de beste geest. Kerstmis laat de mensen stralen.

„De machtige dynamo's die elektriciteit opwekken als licht- en krachtbron voor een stad, worden het hele jaar door gebruikt. Kerstmis is door al de diepere betekenissen ervan een machtige geestelijke dynamo. Het wekt de kracht op die de lichten van de menselijke geest laat branden om de wereld te verlichten. De wereld zou totaal veranderd worden als wij de wonderbaarlijke geest van Kerstmis het hele jaar aan zouden laten staan. De schakelaar zit in ons hart!”

EEN GELIJKENIS

Ik zou graag een gelijkenis vertellen die niet van Jezus afkomstig is. Hij heet „Waarom Jezus Christus?”

„Er bestaat een verhaal over de organist van de grote kerk van Freiburg. Hij zat op een dag aan de speeltafel van het orgel, en terwijl hij daar zo zat te spelen, kwam een vreemdeling binnen die achter hem ging staan. Na een half uur zei de vreemdeling: „Mag ik spelen?” De organist weigerde echter. De vreemdeling bleef wachten. Hij herhaalde het verzoek telkens weer en eindelijk gaf de organist met tegenzin toe. De vreemdeling nam zijn plaats in en keek een ogenblik naar de toetsen. Toen begon hij en onmiddellijk barstten de pijpen los in grootsere muziek dan het grote orgel ooit had laten horen. Zij vulde de kerk,

ze bleef hangen in de geledingen van het dak; wekte de slapende engelen; de stenen pilaren jubelden van vreugde. Diep onder de indruk greep de organist de schouders van de vreemdeling en vroeg, toen de muziek wegstierf: „Wie bent U?”

„„Ik ben Felix Mendelssohn,” zei de vreemdeling. „En dan te denken dat ik bijna Felix Mendelssohn het gebruik van mijn orgel heb geweigerd!” zei de organist.

Het is een gelijkenis: Als u wilt dat het leven van Jezus harmonie in uw leven brengt, moet u het door de Meester-musicus laten spelen. Hij kan er meer muziek uithalen dan uzelf zou kunnen. Een leven dat gewoon „netjes” is, kan er door veranderen in een leven dat hemelse harmonieën voortbrengt. Ik vraag mij af hoevelen van ons aan het einde van onze sterfelijke periode zullen komen en dan moeten zeggen: „Ik heb niet gewild dat Jezus de toetsen van mijn leven bespeelde!”

KERSTGROET VAN 1513 NA CHR.

Ik wil u graag deze kerstgroet geven die geschreven is in 1513 na Chr., meer dan 400 jaar geleden en die ontdekt is door Robert Updegraff uit Scarsdale, New York. Ik weet zeker dat ook u uit deze kerstboodschap inspiratie zult putten; hij is geschreven door Fra Giovanni:

Ik groet u! Er is niets dat ik u kan geven dat u niet heeft; maar er is veel dat u, al kan ik het niet geven, wel kunt ontvangen.

De hemel kan niet bij ons komen als ons hart er vandaag geen rust in vindt. Ontvang de hemel.

Geen vrede ligt in het verschiet die niet in het heden verborgen ligt. Ontvang de vrede.

De somberheid der wereld is slechts een schaduw; er achter, nog binnen ons bereik, is de vreugde. Ontvang de vreugde.

En dus groet ik u op deze Kerstmis met het gebed dat nu en voor altijd de dag voor u mag aanbreken en de schaduwen wegvlieden.

○

Kunt u Jan leren bidden?

Ellen Bleeker bleef roerloos zitten. Doelloos volgden haar ogen de tere patroontjes die de eerste stralen van de ochtendzon door de glazen ziekenhuisdeuren heen, op de muur wierpen. De mussen in de cyprus buiten het raam, waren met hun gekwetter begonnen, en zij besefte dat de lange nachtwake voorbij was.

Een dofpe pijn vervulde haar hart. Zij was dankbaar voor de nabijheid van haar man, Michiel. Hij was het die gisteravond de telefonische boodschap had aangenomen die hen naar het ziekenhuis had geroepen. De korte verklaring was dat er na de diploma-uitreiking op school, een auto-ongeluk was geweest. Hun zoon, nog steeds in toga en baret, had ernstige verwondingen opgelopen.

Ellen knipperde met haar ogen, alsof zij het beeld van het stille, witte gezicht van haar oudste zoon, bewusteloos op de verhoogde kussens in de ongevallenkamer, wilde uitwissen.

„Hersenschudding, schedelbreuk,” had de dokter gezegd. „Het afgetapte hersenvocht vertoonde bloedsporen, wij moeten dus onmiddellijk de schedel openen en de plaats van de bloeding trachten vast te stellen. Lukt het ons die ook te stelpen, dan is er een kans; zo niet —” Maar hij was niet verder gegaan.

Lange uren hadden zij in de wachtkamer gezeten, ieder in stilte biddend. Het opnieuw beseffen van de ernstige toestand van haar zoon deed Ellen beven.

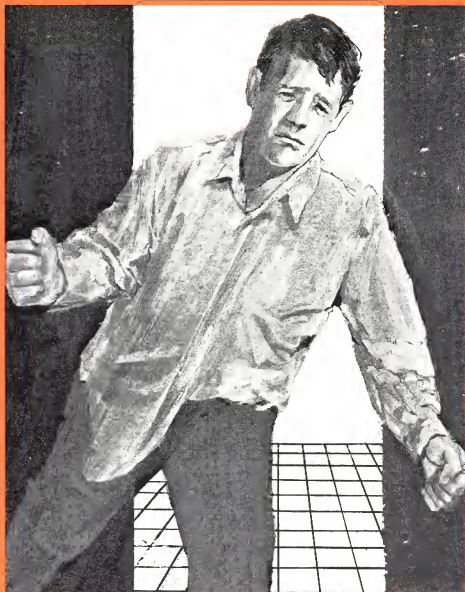
Plotseling werd de stilte van de vroege dag door een onverwacht tumult verbroken. Het was Jan Hansen, Roberts beste vriend, die binnenstormde. Zijn verwarde haren en nauwelijks ingestopte overhemd getuigden van zijn haast.

„Ik heb het net gehoord, van Bob! Hoe erg —”

De bezorgdheid aflezend van de gezichten tegenover hem, maakte hij zijn vraag niet af. Ellen probeerde de ernst van Roberts verwondingen uit te leggen, maar haar stem begaf het en haar tranen vloeiden weer. Michiel nam het van haar over.

Hun stemmen vervaagden, en Ellens gedachten gleden terug over de jaren sinds die dag in augustus, 18 jaar geleden, toen Robert in ditzelfde ziekenhuis was geboren . . .

Hij was zo'n klein schepseltje geweest, met een vuurrood gezichtje, en zo schriel als een jong vogeltje. Wat was de tijd voorbij gevlogen! Het was als de dag van gisteren dat zijn kleine handjes onhandig worstelden met de kerstverpakking van zijn eerste driewielertje. Voor ze het wisten, stond Robert klaar voor zijn eerste schooldag, een beetje bang misschien, maar toch een grote jongen met zijn nieuwe spijkerbroek en rode overhemd. Hoe dikwijls had zij deze beelden voor altijd in haar geheugen willen prenten! Maar iedere nieuwe fase verdrong de

oude, en Robert was enthousiast voor allerlei activiteiten. Het jeugdwerk zorgde voor nieuwe ontwikkeling en als welp kreeg hij nog meer gebieden om te onderzoeken.

In deze tijd ongeveer, kwamen de Hansens naast hen wonen. Als goede buurvrouw, stuurde zij Robert erheen met een schaalte koekjes, en prompt bracht hij Jan mee terug.

Pas enige dagen later besefte zij hoe Jans omgeving verschilde van die van Robert. De idealen en maatstaven van het gezin Hansen waren volkomen tegenovergesteld. Drinken, roken en ruwe taal waren daar heel gewoon, en het geloof speelde in hun leven geen enkele rol. Zij zag de ontwikkeling van deze vriendschap niet graag, maar de twee jongens werden als magneten naar elkaar togetrokken.

Met zijn voorsprong van drie jaar, was Jan een stuk rijper en werd het ideaal van de acht-jarige Robert. Zij waren constant samen. Toen, op de natuurlijke manier van kinderen, begon Jan met Robert mee te gaan naar het jeugdwerk.

horen zingen in de kerk, dat zegd: ‚Wat is 't gebed?' " Zij neuriede even de wijs.

„Ja.“

„Zeg mam, dat hebben ze gezongen op de jeugdwerkconferentie,“ voegde Robert er aan toe, gretig om de nieuwe onderneming te steunen.

„Wij gebruiken zekere woorden bij het bidden om onze eerbied en respect te tonen, zoals ‚Gij‘, en natuurlijk ‚U‘ en ‚Uwe‘. Een van de eerste dingen die wij in het gebed uitdrukken is dankbaarheid voor onze zegeningen. Ik geloof zeker dat je wel weet wat dat zijn.“

„Ik denk dat alle goede dingen een zegen zijn,“ antwoordde Jan.

Samen schreven zij een heel kort ontwerp voor een gebed en Jan beloofde er aan te werken.

De volgende woensdag, toen Robert van het jeugdwerk thuiskwam, was hij niet zijn normale, uitgelaten zelf, en de afwezigheid van Jan was opvallend. Ellen kon het niet laten te vragen: „Hoe ging het met het openingsgebed, Robert?“ Maar hij ontweek de vraag, en schouderophalend verdween hij naar zijn kamer.

Hoevel verontrust, ging Ellen toch niet door op het onderwerp, maar toen zij de volgende dag zuster de Lint, de jeugdwerkpresidente, tegenkwam, vroeg zij ernaar.

„Oh, hij heeft het geprobeerd,“ was het antwoord, „maar na een paar onverstaanbare woorden, werd de angst hem te machtig, en heeft hij de benen genomen.“

Daarna kwam een zomeravond in haar gedachten, toen Jan tegen etenstijd bij hen was. Zij en Michiel hadden hun kinderen om de tafel heen verzameld om te knielen voor het gezinsgebed. Omdat Jan kennelijk geen zin had om weg te gaan, vroeg ze: „Zou je met ons mee willen doen?“

Jan knikte, maar nauwelijks was hij naast Robert neerknielend, of meneer Hansens bulderende stem kwam door de openstaande ramen. „Jan! Jan! Waar blijft dat waardevolle joch? Als hij niet direct thuiskomt dan —“

„Ik moet er vandoor,“ mompelde de jongen, en zij zag hoe het schaamrood zijn wangen kleurde.

Kennelijk bang om zijn vader tegen te komen, glipte hij de achterdeur uit.

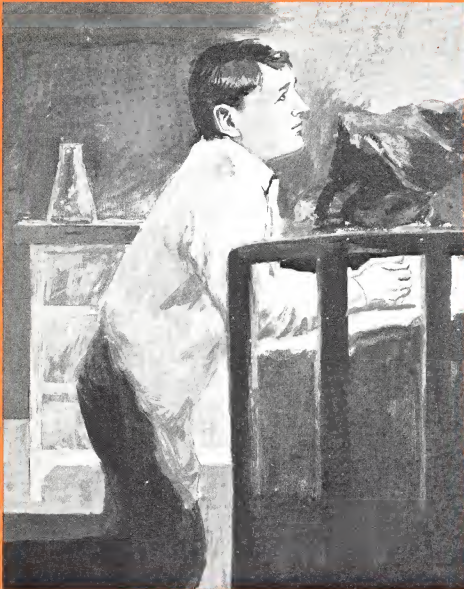
Die zomer dat Robert tot het priesterschap geordend werd, vroeg Jan of hij gedoopt mocht worden. De band tussen de beide jongens leek sterker dan ooit, en alras werd Jan tot diaken geordend. Zij herinnerde zich nog toen hij haar man, Michiel, om uitleg had gevraagd van een aanhaling gehoord op zijn quorumvergadering: „En niemand neemt zichzelf in die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkenwijs als Aäron.“

„Zelfs Jezus Christus moest van God geroepen worden, Jan. Hij liet het priesterschap op aarde achter bij Zijn apostelen, en zij gebruikten het tot er een grote afval was van de Kerk van Christus,“ had Michiel geduldig uitgelegd.

„Hoe komt het dan dat wij het nu hebben?“ vroeg Jan.

„Ken je het verhaal van Joseph Smith?“

„Jazeker.“

Op een goede dag kwamen de jongens uit het jeugdwerk naar huis gehold, Jan voorop, tot ze bij de deur kwamen. Daar bleef hij verlegen staan, terwijl Robert haar bij de hand greep, de gang introk en in haar oor fluisterde: „Mam, kunt u Jan leren bidden?“

Het onverwachte verzoek gaf haar een prop in de keel toen zij naar deze verlegen, gevoelige jongen keek, wiens ruwe uiterlijk zo misleidend werkte. Hem was gevraagd of hij de volgende woensdag op het jeugdwerk het openingsgebed wilde uitspreken.

„Natuurlijk zullen we je helpen, Jan.“

Zij ging de zitkamer in, gevolgd door de jongens.

„Je weet toch wel wat bidden eigenlijk is, hè Jan?“

„Ja — dat wel.“

„Jezus zei dat als wij om iets rechtvaardigs bidden, en geloof hebben, wij het zullen ontvangen.“

„Echt waar?“

„Ja. Bidden is niet alleen maar woorden zeggen; het is praten met onze hemelse Vader. Heb je dat lied weleens

„Welnu, in 1829 werd het priesterschap aan Joseph teruggegeven door en hemelse boodschapper,” was Michiel voortgegaan.

„Bedoelt u dat wij het van de Profeet gekregen hebben?”

„Van de profeet Joseph Smith of Oliver Cowdery – zij ontvingen het tegelijkertijd.”

Michiel had wel enige reserve gevoeld wat betreft het begrip van de jongen voor het priesterschap, en het ware doel ervan, maar hij waardeerde zijn bezorgdheid ervoor . . .

Kort na zijn ordening tot priester, werd Jan gevraagd in de zondagsschool het Avondmaal in te zegenen. Toen hij weigerde, legde zijn quorumadviseur hem uit hoe eenvoudig het was: het gedrukte kaartje met het gebed zou op de avondmaalstafel liggen en hij hoefde het maar op te lezen. Schoorvoetend gaf Jan toe.

De eerste jonge priester zegende het brood. Toen was het Jans beurt het water te zegenen. Haperend begon hij, en hield op. Hij had de woorden verkeerd gelezen. Opnieuw begon hij, en weer las hij de woorden verkeerd. De bisschop vroeg hem het gebed te herhalen, en ten derde male begon hij, haperde, en bleef steken. De span-

*Ieder kind, dat ter wereld komt,
predikt terstond het Evangelie
der liefde.*

Karl Gutzkow

ning was voor iedereen voelbaar. Toen stond Jan plotseling op, vuurrood, en verliet de kapel, terwijl de andere priester rustig zijn plaats innam en het water zegende. Het had vele weken geduurd eer Jan weer naar de kerk was teruggekomen.

De Bleekers hadden zich afgevraagd hoe het verder zou gaan als Jan eenmaal van school af ging. Zou de vriendschap die tussen deze twee jongens gegroeid was,

tanen? Maar het studentenleven had Jans bewondering voor zijn jonge vriend niet veranderd, en tijdens het eerste semester van zijn tweede jaar ontving Robert een opgetogen brief over zijn ontmoeting met het meisje waarmee hij hoopte te trouwen. Hij had erbij geschreven: „Zij is een prachtig meisje, Rob, en lid van de Kerk. Zouden je ouders aanwezig willen zijn bij ons tempelhuwelijk?”

Ellen en Michiel gingen inderdaad mee naar de tempel met Jan en zijn jonge bruid. En toen zij hen geknield voor het altaar zag, hoorde zij in gedachten weer Roberts kinderlijk verzoek: „Mam, kunt u Jan leren bidden?” . . .

Ineens werd Ellen weer met de werkelijkheid geconfronteerd toen de witte brancard de gang werd doorgereden. Bij het zien van Roberts roerloze gedaante, voelde zij weer een wurgende angst. Hulpeloos keek zij naar Michiel, toen naar Jan. Een traan rolde langs zijn wang.

De brancard werd een kamer binnengereden, en de deur ging dicht. Toen hij weer openging, reden de twee mannen in het wit de brancard naar buiten, en een verpleegster verscheen.

„Dr. Klein, de specialist, is nog op de chirurgische afdeling, maar hij zal zometeen komen om met u te spreken. Dr. Snoek is nu al hier,” zei ze, met een hoofdknik de dokter aanduidend die net kwam aanlopen.

Dokter en verpleegster betraden de kamer en de deur ging dicht, Michiel, Ellen en Jan in de hal achterlatend.

Het was alsof de tijd stilstond; toen kwam Dr. Snoek weer tevoorschijn en liet hen met een handgebaar de kamer in. Hoewel hij haast fluisterend sprak, leek zijn diepe stem onwaarschijnlijk hard, toen hij zei: „Uw zoon reageert niet. Ik zal Dr. Klein roepen, maar ik vrees dat het te laat zou kunnen zijn.”

Ellen snikte het uit: „Waarom? Oh, waarom?”

Nu hoorde zij Jans stem, haperend: „Alstublieft, mag ik voor hem bidden?”

Wat onzeker, knielde Jan onhandig neer bij het bed. De woorden kwamen uit de diepten van zijn ziel, rechtstreeks en betekenisvol, in dankbaarheid voor alles wat Robert voor hem geweest was, en voor de leerstellingen die, beetje bij beetje, een plaats in zijn leven hadden gevonden. Met vaste overtuiging pleitte hij voor het leven van zijn vriend. „. . . maar in alle dingen, Vader in de hemel, bidden wij dat Uw wil, en niet de onze, geschiede, maar geef ons de wijsheid om te begrijpen . . .”

De deur ging open. Het was Dr. Klein, nog steeds in zijn operatiejas. „Ik heb net Dr. Snoek gesproken. Wij hebben alles gedaan wat in ons vermogen lag. Het spijt me,” zei Dr. Klein zachtjes.

Gewoontegetrouw nam de arts de pols van de patient. Hij aarzelde, sloeg toen haastig maar voorzichtig het laken terug, en zette zijn stethoscoop op de borst van de jongen. Een paar keer veranderde hij van plek. Een verbijsterende blik kwam in zijn ogen, en de rimpels tussen zijn ruige wenkbrauwen werden nog dieper.

Vele seconden lang bleef het stil. „Zet de zuurstoftent terug,” beval hij de verpleegster opeens.

Weer hoorde Ellen in gedachten: „Mam, kunt u Jan leren bidden?”

Een jongen met een bestemming

DOOR HAZEL W. LEWIS

Er is weinig bekend over de vroege kinderjaren van de profeet Joseph Smith. Zelfs zijn moeder zegt, als zij de geschiedenis van haar zoon vertelt: „Er viel in het begin van zijn leven niets voor dan die gewone dingen welke in die fase van het menselijk bestaan gebruikelijk zijn.“ Waarschijnlijk liet de noodzaak die zij en haar man hadden om hun steeds groeiend gezin te onderhouden, Lucy Mack Smith weinig tijd om de „gewone“ dingen op te schrijven. Hoewel moeder Smith zegt dat er tijdens Josephs kinderjaren niets bijzonders gebeurde, groeide deze op in een milieu waarin een grote liefde voor ouders, broers en zusters de hoeksteen van een gelukkig gezin vormde. Hoewel het gezin vaak gebrek had aan de materiele dingen des levens, leerden de kinderen om de werken, elkaar te vertrouwen en door dik en dun bij te staan. Deze eigenschappen waren Joseph zijn hele leven door van nut.

TWEE DAGEN VOOR KERSTMIS

Op 23 december 1805, op een koude winterdag, werd in het dorp Sharon in Windsor County, New York, een baby, een jongetje, geboren in het gezin van de Smith's. Wij zien moeder Smith de baby al knuffelen en haar kinderen, Alvin van 7, Hyrum van 5 en de kleine Sophronia van 2, vertellen dat de baby Joseph ging heten, net als zijn vader. De moeder van de kleine Joseph besefte allerm minst hoeveel schitterende dingen haar kind zou doen in zijn verblijf op aarde. Toen het gezin in Sharon was, pachtte Josephs vader een boerderij, waar hij die zomer op werkte. Het gezin verhuisde nogal veel naar diverse dorpen op de grens van Vermont en New Hampshire. Tijdens Josephs eerste jaren verhuisde het gezin van Sharon terug naar Tunbridge, naar Royalton, dan naar Lebanon in New Hampshire.

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, ...“

TEGENSLAG

Vanaf Josephs geboorte tot aan hun verhuizing naar Lebanon, werden nog drie kinderen in het gezin Smith geboren: Samuel, Ephraim (die maar tien dagen oud werd) en William.

Toen het gezin naar Lebanon verhuisde schenen betere tijden voor hen in het verschiet te liggen. Josephs moeder zegt hiervan:

„Hier vestigden wij ons en begonnen met vreugde en voldoening de voorspoed te bezien waarmee onze laatste ondernemingen bekrond waren geweest; en wij verdubbelden onze ijver om meer aardse goederen te verkrijgen.“

In Lebanon werd enige tijd later Josephs tweede zusje, Catherine, geboren.

De kinderen Smith gingen naar school. Hyrum zat op een academie in Hanover, en de anderen die de leeftijd er voor hadden, gingen naar de lagere school. Hier leerden zij lezen, schrijven en wat rekenen. De Smiths waren een godsdienstig gezin en lasen 's avonds om beurten in de Bijbel.

Plotseling kreeg de familie weer met tegenslag te kampen. Dit keer kwam die in de vorm van typhus, een zeer besmettelijke ziekte. Sophronia werd het eerste ziek, toen werd Hyrum op school ziek en daarna Alvin; en alle andere gezinsleden achter elkaar, behalve vader en moeder kregen deze gevreesde ziekte.

„DE HEER ZAL MIJ HELPEN“

Joseph, die acht jaar was, scheen van de typhus te genezen, maar klaagde later over een verschrikkelijke pijn in zijn schouder. De dokter dacht dat de pijn van een verstuiking kwam, hoewel Joseph met klem zei dat hij niets

had gedaan waardoor hij zo'n verstuiking zou kunnen oplopen. De dokter legde een soort „boender“-verband aan maar het hielp niet. Na een paar weken deed zijn schouder hem nog steeds ontzettend veel pijn. Er kwam een infectie op zijn rug en deze verplaatste zich daarna naar zijn been. Zijn been begon te zwellen en hij leed zware pijnen. Na een paar weken kwam er een dokter en deze maakte tweemaal een snede in het been. Dit verminderde de pijn, maar toen de wonden genazen, begon het been zo erg op te zetten dat er een aantal chirurgen bij werd geroepen. Zij besloten na overleg dat amputatie van het been het enige was dat Josephs leven kon redden. Moeder Smith was verschrikkelijk bedroefd. Zij vroeg de doktoren of zij het ontstoken bot weg konden nemen en zo zijn been sparen. Zij besloten dit te doen.

Toentertijd gebruikten de doktoren geen verdoving zoals tegenwoordig; en voordat zij gingen opereren wilden zij Joseph op het bed vastbinden. Maar Joseph was een moedige jongen en hij wilde niet vastgebonden worden en wilde ook de cognac of wijn niet nemen die de doktoren hem aanbevelen om de pijn te verzachten. Hij zei: „Ik zal geen slokje drank nemen en ik wil ook niet vastgebonden worden; maar ik zal zeggen wat ik doe — Vader zal op het bed gaan zitten en mij in zijn armen houden en dan zal ik alles doen wat nodig is om het bot er uit te laten halen.“ Hij vroeg zijn moeder de kamer uit te gaan omdat hij haar niet wilde zien lijden. Hij zei: „Moeder, beloof me nu dat je niet blijft, wil je? De Heer zal mij helpen en ik kom er wel doorheen.“

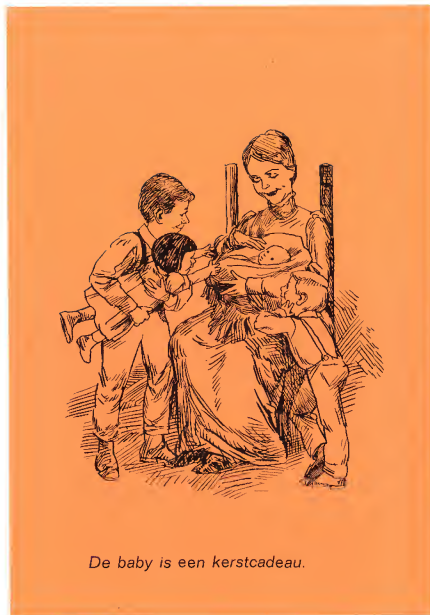
Joseph genas langzaam van zijn pijnlijke operatie. Zijn vader en moeder beseften wat voor een held hun zoon was geweest en zonden hem toen hij herstelde was, naar zijn oom Jesse Smith in Salem (Massachusetts). Zijn ouders dachten dat de zeewind daar misschien goed voor hem zou zijn. Zijn gezondheid werd beter en zijn been werd sterker. Toen hij terugkwam naar Lebanon, hinkte hij nog maar een klein beetje.

NAAR PALMYRA

Nadat iedereen weer beter was, verhuisde het gezin weer naar de andere kant van de rivier de Connecticut over naar Norwich, Vermont. Daar pachtten zij een boerderij van een zekere Murdock. Twee jaar lang mislukten de oogsten van Josephs vader. Het derde jaar vernietigde een strenge vorst weer het gewas. Toen besloot Smith sr. dat hij naar New York zou gaan om geschikte bouwgrond te zoeken. Als hij zou slagen, zou hij zijn vrouw en acht kinderen laten komen. (In de tussentijd was er weer een baby geboren, Don Carlos.)

Moeder Smith en de kinderen hadden hun handen vol aan de voorbereiding voor de reis per wagen naar Palmyra. Zij zegt: „Ikzelf en degenen uit het gezin die groot genoeg waren, werkten trouw, totdat wij vonden dat wij volledig voorbereid waren om ieder moment te kunnen vertrekken.“

Toen hij zover was, zond Josephs vader hun een brief om te komen.

De baby is een kerstcadeau.

BEZEMS EN PEPERKOEKEN

De kleine Joseph was tien jaar toen zijn ouders naar de staat New York verhuisden. De eerste twee jaar huurden zijn ouders een huis in Palmyra, een dorp van 2187 inwoners.

De leden van het gezin begonnen onmiddellijk te werken om samen de eerste betalingen te kunnen doen op de boerderij, waar zij zo naar verlangden. Alvin vond werk als timmermansknecht en werkte met een ploeg mannen aan het bouwen van pioniershuizen. Vader Smith die van alle markten thuis was, maakte houten stoelen, manden en bezems. Hij groef putten, regenbakken en bouwde ruwe haarden en stenen muren. Hij hielp boeren met de oogst. Bij bepaald werk nam hij Hyrum en de kleine Joseph mee om hem te helpen. Moeder Smith, die goed kookte, begon een koek- en „root beer“ (een niet-alcoholische drank van wortelextract)-zaakje en kreeg daar vooral op zaterdag en op feestdagen veel klanten voor. Wat moesten de kinderen uit de buurt de peperkoek lekker gevonden hebben die zij maakte! Sophronia hielp gewillig in de winkel. Zij verkochten ook artikelen van wasdoek en stoelhoezen, die haar moeder gemaakt en beschilderd had.

De kinderen van schoolleeftijd gingen naar het kleine blokhutschooltje in Palmyra. Er wordt weinig geschreven

over wat Joseph leerde, maar er zijn aanwijzingen dat hij althans drie leerboeken gebruikte daar op school: *The First Lines of Arithmetic* waarin zijn handtekening stond met de datum van 31 januari 1818, de *English Reader* en een godsdienstig leesboek.

EEN ONDERZOEKENDE JONGEN

Niet lang na Josephs 14de verjaardag kwamen reizende predikanten van verschillende geloofsrichtingen (baptisten, methodisten en presbyterianen) in de buurt van Palmyra bekeerlingen zoeken. Het gezin van de Smiths ging met hun burens naar hun vergaderingen, die soms in het schoolgebouw van Manchester werden gehouden. Andere vergaderingen werden in Palmyra gehouden. De Smiths waren altijd een godsdienstig gezin geweest dat de Bijbel las, maar zij hadden zich nooit bij een kerk aangesloten. Ten slotte besloten moeder Lucy Smith, Sophronia, Hyrum en Samuel zich bij de Presbyterianen aan te sluiten. Joseph was een onderzoekende jongen die de waarheid zocht en hij wist niet bij welke kerk hij zich moest aansluiten.

Zijn vader en Alvin waren tot de Methodistenkerk overgegaan omdat zij uitermate belang stelden in de preken van een methodistische predikant, dominee Lane. Joseph

luisterde naar deze man, en iets dat deze uit de Schrift voorlas maakte een diepe indruk op de jonge jongen. Hij ging dus naar huis en las opnieuw de tekst die dominee Lane had genoemd:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.“ (Jakobus 1:5.)

Deze tekst maakte grote indruk op Joseph. Hij wist dat hij wijsheid nodig had om te beslissen welke kerk de ware was. Hij besloot het aan God te vragen.

Op een mooie voorjaarsmorgen in het jaar 1820 ging Joseph het bos in om te bidden. Nooit tevoren had hij geprobeerd hardop tot zijn hemelse Vader te bidden. Hij knielde neer en begon te bidden, maar hij scheen aangegrepen te worden door een macht die zo groot was dat hij moeite had om te spreken. Duisternis kwam om hem heen en hij had het gevoel dat hij vernietigd zou worden. Op het moment dat hij zo bang werd voor deze onzichtbare macht die hem scheen te omgeven, zag hij een kolom van licht boven zijn hoofd. Het scheen helderder dan de zon. Het heldere licht daalde neer totdat het op hem rustte. Toen zag hij boven zich in de lucht twee hemelse Personen staan. Eén van Hen wees op de ander en zei: „Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem.“ (Joseph Smith 2:17.)

Joseph vroeg daarop welke der godsdienstige sekten de ware was en waar hij zich bij aan moest sluiten.

„IK HEB ZELF ERVAREN“

Het antwoord was dat geen ervan waar was en dat hij zich bij geen ervan moest aansluiten. Toen Joseph weer tot zichzelf kwam, lag hij op zijn rug en blikte naar de hemel. Nadat hij weer wat op krachten was gekomen, ging hij naar huis.

Bij zijn aankomst daar was moeder Smith bezorgd over het uiterlijk van haar zoon. Hij zag erg bleek, maar zijn ogen straalden. Toen zijn moeder wilde weten waarom hij zo vreemd deed, zei hij: „Ik heb nu zelf ervaren dat het presbyteriaanse geloof niet het ware geloof is.“

Vanaf die dag geloofde het gezin dat Joseph jr. inderdaad de Vader en de Zoon had gezien en dat deze hemelse Personen hem hadden verteld dat geen van deze kerken waar was.

Toen zijn broer William een oude man was, vroeg iemand hem eens of hij ooit aan Josephs getuigenis had getwijfeld. Hij antwoordde:

„Nee, wij hadden allen vanzelf het grootste vertrouwen in wat hij zei. Hij was een waarheidslievende jongen. Vader en moeder geloofden hem; waarom zouden de kinderen het dan niet doen? Ik veronderstel dat als hij onjuiste verhalen over andere dingen verteld zou hebben, wij aan zijn woorden over de platen getwijfeld zouden hebben, maar Joseph was een jongen die de waarheid sprak. Het feit dat vader en moeder zijn verhaal geloofden en voor dat geloof vervolging te verduren kregen, laat wel zien dat hij waarheidslievend was. Nee meneer, wij twijfelden geen moment aan zijn woorden.“ ○

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over

Beslissingen

Ongeveer 800 jaar voor de geboorte van Christus zag de profeet Joël de tijd waarin wij leven met de problemen eraan verbonden. Hij zag dat het een periode zou zijn waarin de boosheid groot zou zijn. Hij beschreef de situatie waarin wij ons als volk bevinden op deze manier:

„Menigten, menigten in het dal des dorswagens; want de dag des Heeren is nabij, in het dal des dorswagens.” (Joël 3:14.)

De profetie van Joël wordt zeker vervuld, want wij bevinden ons „in het dal des dorswagens.” De problemen van onze eigen tijd eisen dat we besluitvaardig zijn en niet heen en weer slingeren tussen de „weg van de wereld” en de „weg des Heren”. De Heer heeft mensen nodig die bereid zijn Hem met heel hun hart te volgen. De Heer volgen vereist een volledige en standvastige toewijding. Hij heeft dan ook gezegd: „Wie met Mij niet is, die is tegen Mij.” (Matteüs 12:30.) We vinden het bewijs van de juistheid van deze uitspraak als we denken aan Kain, Judas of Laman. Elk van deze mannen wist heel goed hoe de Heer het wilde; maar toen ze zich bevonden in „het dal des dorswagens” wisten zij niet de beslissing te nemen om de Heer te volgen.

Aan de andere kant getuigt het van groetheid als we het besluit nemen te doen wat juist is. Niemand heeft ooit succes ondervonden of zich tevreden gevoeld zonder eerst de definitieve beslissing genomen te hebben om te doen wat juist is.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verwacht en verlangt de Heer dat we voortdurend leven naar de waarheden van het Evangelie. Het is in geen enkel opzicht mogelijk een „part-time” heilige te zijn. Jeugd van de Kerk, wees oprecht in al je doen en laten en heb respect voor jullie ouders. Niemand kan zich op eerzame wijze waardig kwijten van zijn taken in de Kerk als hij zich inlaat met praktijken waarvan hij weet dat ze verkeerdt zijn, zoals roken, drinken, zedeloosheid of oneerlijkheid. Dat zouden we huichelarij noemen.

Als we in de Schrifturen lezen zien we dat de Heer die mensen respecteert en uitkiest die zich wijden aan datgene waarin ze geloven. Een duidelijk voorbeeld hiervan hebben we in de roeping van Saulus van Tarsus in Zijn dienst.

Saulus was een man die gedreven werd door zijn overtuiging. Als hij dacht dat iets juist was wijdde hij zich daar geheel aan. Hij was er zonder twijfel van overtuigd juist te handelen door het land te verlossen van, naar hij geloofde, ketterse christenen. De ijver die hij bij deze pogingen aan de dag legde was zo intens dat de schrijver van het boek Handelingen zijn misplaatste toewijding omschreef met deze gepeperde taal: „En Saulus blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren . . . !” (Handelingen 9:1.)

Ook al wijdde Saulus zich aan de verkeerde zaak, toch besefte de Heer

dat Saulus even ijverig zou zijn als hij zich zou wijden aan de waarheid. Toen Saulus bij zijn achtervolging van de christenen naar Damascus reisde kwam de Heer tot hem en zei: „Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?”

„En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.”

En toen zonder aarzeling of ongelooft, vroeg Saulus: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” (Handelingen 9:4–6.) Zijn beslissing kwam onmiddellijk en de rest van zijn leven is een getuigenis van deze beslissing.

De toewijding van Saulus aan het Evangelie maakte hem tot een groot zending. De volgende woorden die hij schreef aan Timotheüs laten zien hoe volledig deze toewijding was: „Want God heeft ons niet gegeven een geest der vreesachtigheid, maar der kracht, en der liefde, en der gematigheid.

„Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns, die Zijn gevangene ben; maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods.” (II Timotheüs 1:7–8.)

De wereld van vandaag zoekt naar mensen die zich wijden aan de waarheid en wel in die mate dat zij niet „de geest der vreesachtigheid, maar der kracht, en der liefde, en der gematigheid” bezitten.

De oproep van de Heer aan Saulus toont hoezeer de Heer verlangt dat mannen en vrouwen zich wijden aan een taak en vervolgens hun beslissingen trouw zijn. Deze noodzaak om zich volledig toe te wijden ligt ook opgesloten in de volgende passage uit de Openbaring: „Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet!

„... Ik zal u uit Mijn mond spuwen.” (Openbaring 3:15–16.)

Hoe komt iemand zo ver dat hij zich volledig kan toewijden aan een leven volgens het Evangelie? Is het genoeg alleen maar te weten wat de Kerk leert? Is geloven dat de Kerk de waarheid is een voldoende basis voor een hechte toewijding? Of is daar nog iets meer voor nodig?

Een beschouwing van de bediening van Simon Petrus, een apostel van de Heer, kan ons wellicht helpen het antwoord op deze vragen te vinden. Petrus kende de Heer van nabij. Gedurende drie jaar had hij nauw met Hem samengewerkt. Petrus had openlijk beleden dat hij geloofde en begreep wie de Meester werkelijk was. Toch ontkende Petrus tijdens het proces zijn verbondenheid met de Heer. En na de kruisiging zei Petrus, verslagen en ontmoedigd: „Ik ga vissen...” (Johannes 21:3.)

Pas toen Petrus het getuigenis van de Heilige Geest had ontvangen en vast besloten was zich te wijden aan het werk van de Heer was hij in staat om moedig over Jezus de Christus te prediken in de paleizen van heersers, op straat, in de gevangenis, of waar dan ook. Zijn volledige toewijding bleek duidelijk met Pinksteren en daarna gedurende heel zijn bediening.

Bij ons is de gang van zaken precies dezelfde. We moeten het getuigenis van de Heilige Geest krijgen over de goddelijkheid van het Evangelie en dan moeten we bewust en wel overwogen de beslissing nemen om te leven volgens de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus. Deze uiteindelijke stap is belangrijk; als we ons ergens toe verplichten is dat niet een automatische, op zichzelf staande gebeurtenis. We kunnen ons alleen maar ergens aan wijden als we dat weloverwogen en bewust doen. We moeten met Saulus vragen: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?”

Vervolgens moeten we de verlangens van de Heer ten uitvoer brengen. Als een jongeman in aanwezigheid van zijn makkers een oprecht voornemen kenbaar maakt, zal hij door deze verplichting gewoonlijk dienovereenkomstig handelen.

Het is niet noodzakelijkerwijs een makkelijke zaak ons te wijden aan het Evangelie. Toch kunnen u en ik niet groot worden in het koninkrijk Gods als we dat nalaten. Daar we ons nu bevinden in „het dal des dorstswagens”, moeten we zoals Jozua standvastig verklaren: „... aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!” (Jozua 24:15.)

Het kerst- lammetje

DOOR ELAINE M. MURRAY

Je zou Kim waarschijnlijk niet herkend hebben op deze dag, de dag van zijn bezoek van de kerstzaal van het schilderijmuseum. Dit was zowat de enige dag van het jaar dat hij geen bezwaren had tegen het kammen van zijn haar of het dragen van zijn beste kleren. Hij had zich zelfs op eigen initiatief achter de oren gewassen en zijn nagels schoongemaakt. Nee, je zou hem helemaal niet herkend hebben zoals hij die prachtige, vredige zaal betrad, waar heel zachte muziek klonk. Er was altijd een tinteling in Kims ogen, maar vandaag, bij het betreden van de kerstzaal, lag er in die ogen een nieuwe glans — niet die dagelijkse tinteling die deed denken van een beekje, bruisend en lachend zoals het over de rotsen tuimelt en bergafwaarts dartelt. Het leek eerder op de glans van een helder diep bergmeer dat door de zon een welhaast celestiale straling krijgt. Met zoveel diepzinnigheid en liefde keek hij naar ieder schilderij in die speciale zaal.

Niet elk schilderij mocht hier hangen, want deze zaal werd alleen tijdens het kerstseizoen van ieder jaar opengesteld. De schilderijen moesten de beste zijn en niet enkel knap geschilderd. Zij moesten meer zijn dan goede voorbeelden van schilderstechniek, want deze zaal was om te voelen zowel als om te kijken. Men ging niet op een afstand staan en zeggen: „Wat een uitstekend schilderij! Met die schilder zou ik kennis willen maken.“ Veeleer zou men, al kijkend, dichterbij komen en zeggen: „Wat zou ik graag daarbij geweest zijn, die eerste Kerstmis. Kon ik Jezus maar ontmoeten.“ Zo kwam het dat hoewel er veel schilderijen werden ingestuurd, er maar weinig werden gekozen, gewoonlijk ieder jaar maar één nieuw doek voor deze speciale kerstzaal.

Kim zat op de bank midden in de zaal, stilletjes opschuivend terwijl hij ingespannen naar ieder schilderij keek, en wat elk te zeggen had in zich opnam. Hier had hij nooit haast. 's Ochtends waren er maar zelden veel mensen; daarom had hij deze tijd gekozen. Deze ochtend was er nog maar één ander persoon. Hij genoot van elk van de oude bekende schilderijen, en bewaarde het nieuwe voor het laatste. Ieder had een speciale boodschap voor hem, maar er was iets met dit laatste, dat hem extra lang boeide. Wat was hier zo anders aan? Hij had het vreemde gevoel dat hij het al eerder had gezien, maar dat was onmogelijk; het was een nieuw schilderij. Het zou nergens anders vertoond zijn. Hij ging er heel dichtbij staan. Het was een typisch tafereel, met de heilige Familie in de stal de dieren vlakbij. De herders waren er ook, staande en geknield voor het Christuskind; de nieuwe ster in de hemelen schitterde helder en verlichtte het kribbetje van het slapende kind. Het moest de hele jonge herder wel geweest zijn die hem steeds dichterbij trok, die kleine bij de deur. Zijn gezicht vlijde zich tegen de zachte, witte vacht van het lammetje in zijn armen. De ogen van de kleine herder stonden vol verwondering en liefde. Het leek alsof zij zeiden: „Dit is dus het kindje dat zal opgroeien om de Verlosser van de wereld te zijn, en de Koning van mijn volk!“

Er was iets aan die herdersjongen dat hem dwong dichterbij te komen. Hij keek diep in de ogen van de kleine

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · DECEMBER 1968

Het Sinterklaasvriendinnetje

DOOR MILDRED GRENIER

Katrina en Hilda lachten blij toen zij hand in hand het bevroren kanaal afschaatsten naar Katrina's huis.

In haar vrije hand droeg Katrina een paar felrode, gebreide wantjes, die zij na school bij Hilda thuis had gemaakt. Hilda droeg een schattig rood mutsje dat zij ook net had afgebreid.

„Wat zal Juliana blij zijn als zij morgen deze wantjes krijgt!” zei Katrina.

„En of! En wat zal ze dit bijpassende mutsje mooi vinden! Oh, Katrina, ik kan haast niet wachten tot we mor-

gen op school de cadeautjes uitwisselen! Juliana zal ons vast als beste vriendinnetjes kiezen.”

Morgen zou het 5 december zijn. Op die dag viert iedereen in Nederland de verjaardag van Sint Nicolaas. Als zij klaar zijn met hun lessen, wisselen de schoolkinderen cadeautjes uit, en haastten zich naar huis voor een fijne en spannende avond. Na het avondeten maken zij zich klaar voor het bezoek van Sint Nicolaas die op een groot wit paard komt. Zijn trouwe ka-

kinderen naar bed gingen, zouden zij hun schoongeschrabde klompen klaarzetten voor de haard, en terwijl zij sliepen zou Sint Nicolaas terugkomen om ze vol te stoppen met cadeautjes! Wat zou dat een spannende nacht zijn!

De volgende ochtend, op weg naar school, kwamen Hilda en Katrina opnieuw langs het kleine huisje. Het meisje, in hetzelfde verschoten blauwe manteltje, liep weer in het tuintje. Zij zag er zo verdrietig uit. Toen zij merkte dat de meisjes naar haar keken, wilde zij weer naar binnen gaan.

„Hallo,” riep Katrina. „Ga je vandaag naar school?”

„Nee,” antwoordde het meisje, „ik heb een nieuw broertje. Moeder kan mij vandaag niet brengen.”

Hilda en Katrina keken naar de knop van de deur, en ja hoor, daar hing een rood balletje! Als er in sommige streken van Nederland een jongetje geboren is, wordt er een rood balletje aan de deurknop gehangen; een roze balletje betekent een meisje.

„Je kunt met ons meegaan, dan zullen wij je de weg wijzen,” zei Hilda, „als je moeder het goedvindt.”

„Maar het is vandaag zo koud,” zei het meisje, „en ik heb geen muts om te dragen. Misschien zal Sint Nicolaas mij er eentje brengen vannacht.”

De twee meisjes keken elkaar aan. Toen lachten zij blij en knikten met hun hoofdjes. Zij maakten het kapotte hekje open en kwamen de tuin in.

„Nu heb je wel een muts,” zei Katrina, „want we hebben een splinternieuwe voor je meegebracht. En we hebben ook mooie wantjes die er precies bij passen, want vandaag vieren we Sint Nicolaas!”

Het meisje pakte de cadeautjes aan. Een lach bracht kuiltjes in haar

wangen en haar ogen straalden. „Zijn die heus voor mij?” riep zij uit. „Oh, dank je, dank je wel!”

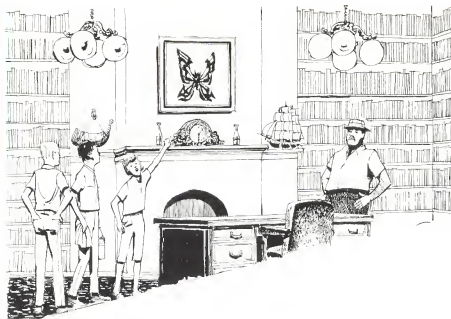
Wat is ze mooi, dacht Katrina. Als ze niet verdrietig kijkt, is ze even mooi als Juliana. „Ze zijn heus voor jou,” verzekerde zij.

„Doe ze maar aan en vraag aan je moeder of je vandaag met ons mee naar school mag. We hebben genoeg boterhammen bij ons, ook voor jou.”

„We hebben een nieuw vriendinnetje gevonden,” zei Katrina tegen Hilda. „En wat kunnen wij niet allemaal doen om haar gelukkig te maken!”

„Laten we haar ons Sinterklaasvriendinnetje noemen!” zei Hilda. „Wat fijn dat we haar vonden. Dit zal ons aller mooiste Sinterklaas worden!” ○

Het geheim van de vlinderbandiet

DOOR MURRAY T. PRINGLE

Overzicht:

Danny Collins heeft voor de zomervakantie een baantje voor halve dagen gevonden bij het Museum van Brixton – het uitpakken van vlinderverzamelingen en hen voor het oprikken prepareren. Alfabetisch te werk gaande, begint hij met de Albrightverzameling.

Voor hij donderdags naar zijn werk gaat, hoort hij van Pam Patterson dat er uit het Brixton Museum gestolen is. Samen met Pam en haar broer Pat, haast Danny zich naar het

museum, waar zij de politie en tevens grote opgewondenheid aantreffen. Alleen vlinders zijn gestolen – de Albright-verzameling. Wat is dit voor bandiet? Danny en zijn vrienden besluiten bij het oplossen van het mysterie te helpen. Op het krantenkantoor ontdekken zij dat Maxwell Albright veroordeeld was geweest voor belasting ontduiking en vijf jaar gevangenisstraf had gekregen. Hij is nu dood. Dus Albright was een misdadiger! Dit is hun eerste aanwijzing.

Hoofdstuk drie:

Wie is meneer Morpho?

Ieder woord uitspellend keken de drie jonge speurders de vijf krantenknipsels na die vertelden van wijlen de heer Maxwell Albright. Volgens de berichten was hij bij talloze onwettige zaken betrokken geweest, maar zijn slimheid had hem uit handen van de wet gehouden tot hij de fout maakte de belasting te willen ontduiken. Hij werd aan dit misdrijf schuldig verklaard en ging vijf jaar de gevangenis in.

De politie was ervan overtuigd dat hij bij veel van zijn misdrijven een geheime, stille partner had gehad. Maxwell Albright had echter steeds geweigerd dit toe te geven. Albright was erin geslaagd op onwettige wijze zeer veel geld te verdienen. De regering wilde daar een groot deel van opeisen als belastingschuld. Maar het onwettige fortuin hadden zij nooit kunnen vinden en de gevangene had ook geweigerd iets erover los te laten.

De kinderen kwamen bij het vijfde en laatste knipsel. Het was gedateerd 18 juli, haast een jaar geleden, en de kop verkondigde: „Ex-gevangene sterft door val.“ Het bericht vertelt hoe burens gealarmeerd door zwak hulpgeroep uit het huis van Albright, hem zwaar verwond hadden aangetroffen, onder aan een steile trap.

Hij werd ijlings naar het ziekenhuis overgebracht, waar hij de volgende ochtend overleed. Voor zijn dood trachtte Albright nog iets te zeggen. „Geen ongeluk,“ mompelde hij moeizaam. „Partner gedaan . . . Geld . . . Driehonderdduizend dollar.“ Zijn stem begaf het haast, „Morpho heeft het —“ Maar hij stierf voordat hij zijn woorden kon afmaken. Het krantenbericht besloot met de zin: „Een onderzoek wordt voortgezet.“

Danny, Pat en Pam staarden elkaar aan. „Morpho!“ riepen zij uit. „Dat moet de geheime partner wel zijn!“

„Ja!“ sprak Pat, ademloos, „en hij heeft het geld. Driehonderdduizend dollar.“

„Meneer Albright zei niet dat Morpho het geld had,“ voerde Pam aan. „Hij stierf voordat hij uitgesproken was.“

„Ja, maar dat bedoelde hij,“ was de tegenwerping van haar broer. „Wat anders? En dit stuk dan, waar het zegt dat hij niet de trap is afgevallen? Hij zei dat zijn partner het gedaan had.“ Hij liet zijn stem dalen tot een dramatisch gefluister en voegde er aan toe: „Meneer Albright werd vermoord! Ik geloof niet dat ik Meneer Morpho vinden wil. Misdadigers en moordenaars. Tjonge, hoe zijn zij ooit tussen de vinders verzeild geraakt?“

„Dat zou ik ook willen weten,“ opperde Danny eindelijk. „Wat hebben mijn vinders hiermee te maken?“

„Dat weet meneer Morpho,“ hield Pam vol, „en we moeten hem vinden.“

Maar toen zij de bibliothecaresse om inlichtingen vroegen, kwam zij hoofdschuddend uit het archief terug. „Het spijt me,“ zei ze. „Wij hebben niets over een meneer Morpho.“

Diep in gedachten verlieten de drie het krantengebouw.

„Konden we maar in het huis van meneer Albright komen,“ zei Danny. „Misschien is daar iets dat ons kan helpen.“

„Zeg, misschien kan dat wel,“ antwoordde Pat, „vader heeft de sleutel van dat huis. Hij heeft het in handen.“

„Hé, dat klopt!“ riep Danny uit. „Ik was vergeten dat je vader makelaar is. Zou het lukken denk je?“

„Dat kan ik je zo wel vertellen,“ viel Pam in de rede. „Hij zal het abso- luut niet willen hebben! En ik geef hem groot gelijk.“

„Zeg, aan welke kant sta jij?“ vroeg Danny.

Maar Pam kreeg gelijk. Pat vroeg om de sleutel van het huis van meneer Albright en toen hij gehoord had waar het om ging, schudde meneer Patter- son zijn hoofd. „Geen sprake van,“ zei hij. „Je weet toch wel beter, Pat.“

Tenslotte nam Pat het woord. „Va- der, ik heb gemerkt dat de ramen van het huis van meneer Albright er smerig uitzien. Uw klanten zullen misschien niet zo happig zijn op een huis dat zich zo haveloos voordoet.“

„Toevallig dacht ik dat gisteren ook toen ik er voorbij reed,“ antwoordde haar vader. „Maandag zal ik iemand erheen sturen om ervoor te zorgen.“

„Wij zouden het vandaag kunnen doen,“ opperde Pam. „En goed ook! Laat staan dat we het geld nodig heb- ben.“

Meneer Patterson dacht een ogen- blik na. „Tja, de ramen hebben een beurt nodig —“

„— en we zouden zelfs kunnen af- stoffen!“ voegde Pam er haastig aan toe om meer gewicht in de schaal te leggen. „Voor hetzelfde geld.“

„Goed dan,“ stemde meneer Pat- terson toe. „Maar ik kom onverwachts langs om te controleren of jullie bij je werk blijven.“

„Ja hoor, vader, dat beloven we,“ verzekerde Pam.

„In orde,“ zei meneer Patterson. „Jij krijgt de verantwoording, Pam.“ Hij wendde zich tot de twee jongens. „En jullie twee rakkers doen wat zij zegt, begrepen?“

De jongens knikten. Pat vroeg, „mag ik de sleutel dan hebben, va- der?“

„Die zul je niet nodig hebben,“ was het antwoord. „Meneer Benton woont ernaast, en heeft een sleutel in geval van brand of andere nood. Hij zal jullie wel binnenlaten. Ik bel hem even als jullie op weg zijn.“

„Meneer Benton,“ peinsde Danny. „Is dat de fietseman, meneer?“

Meneer Patterson knikte. „Dat klopt, Danny. Een prettige man. Reuze behulpzaam. Bood, als goede buur, aan een oogje op het huis te houden.“

Danny kende meneer Benton, net als haast alle kinderen. Harvey Ben- ton was autohandelaar, maar verkocht tevens nieuwe en tweedehands motor- fietsen en rijwielen. Een heleboel van de kinderen hadden hun fietsen bij hem gekocht en als zij beschadigd waren, of een beurt nodig hadden, brachten ze die naar zijn werkplaats.

Het huis van meneer Albright stond aan de rand van de stad, een middel- groot, grijs huis in oud-Engelse stijl.

„Daar moeten we zijn,“ zei Pam, op het grijze huis wijzend. „Dus het huis ernaast zal dat van meneer Ben- ton zijn.“

Een man was in de voortuin bezig het grasveld te besproeien. Toen de jongelui dichterbij kwamen, herkenden zij de autohandelaar. Hij lachte hen toe. De ratelende en rammelende emmers bekijkend aan de fietssturen van de jongens, en de stapel poetsdoeken en zemen in Pams mandje, zei hij: „Jullie zijn vast de schoonmaakploeg. Meneer Patterson heeft net gebeld.“

Meneer Benton raapte de tuinslang weer op. „Als jullie iets nodig hebben, hoeven jullie maar te vragen,“ voegde hij eraan toe.

„Oh, we zijn van alles voorzien," verzekerde Pam. „Behalve water."

„Daarbinnen is alles afgesloten," zei meneer Benton met een hoofdbevinging naar het grijze huis. „Verwarming, licht, water, alles. Dus zal ik jullie wel water geven."

Het jonge volkje verspilde geen tijd. Toen zij de emmers hadden gevuld, en een trapleer geleend voor het hogere werk gingen zij aan de slag.

„We beginnen met de buitenboel," besliste Pam.

Na een dik uur stevig aanpakken waren de ramen aan de buitenkant klaar. Maar ondanks hun inspanning, was er niet veel verbetering te zien. De ramen bleven dof.

Pams ontevredenheid deed haar het voorhoofd fronsen. „Het meeste vuil zal aan de binnekant zitten."

„Goed zo," zei Pat. „Laten we naar binnen gaan en kijken wat we kunnen ontdekken over meneer Morpho."

De jongelui hadden gehoopt alleen te zijn in het huis om hun speurtocht voort te zetten, maar nauwelijks waren zij binnen, of meneer Benton kwam erbij en liet hen geen seconde alleen. Zij werden er zenuwachtig van en wilden maar dat hij terug naar huis ging.

„Waarom blijft hij hier rondhangen?" fluisterde Pat woedend.

Danny haalde zijn schouders op. „Hij kijkt zeker of we niks wegpakken."

„Als we hem negeren en heel hard werken, gaat hij misschien wel weg," stelde Pam voor.

Het mocht niet baten. De autohandelaar bleef in de buurt, zwigend en waakzaam. Tenslotte zei hij: „Ik geloof niet dat jullie iets zullen vinden."

Pat keek hem aan.

„Aanwijzigingen bedoel ik," vervolgde meneer Benton. „Jullie proberen die museumdiefstal op te lossen, is 't niet?"

Totaal overrompeld, kon Pat alleen maar knikken. Even verbaasd, vroeg Danny: „Hoe wist u dat wij met dat geval bezig zijn, meneer Benton?"

„Vermoedelijk heb ik het van iemand gehoord," was het antwoord. „Hoezo? Moet het geheim zijn?"

Langzaam schudde Danny zijn hoofd. „Nee-e, dat nu niet bepaald meneer Benton. U kende meneer Albright, is 't niet?"

Benton knikte. „Natuurlijk. Wij waren burenen."

„Sprak hij ooit over iemand die Morpho heette?" was Danny's volgende vraag.

De autohandelaar schudde zijn hoofd. „Tegen mij niet... Morpho. Wat een vreemde naam. Nee, ik weet zeker dat ik me die naam zou herinneren als ik hem ooit had gehoord. Wat heeft die Morpho met het geval te maken?"

„Wij geloven dat hij de geheime partner was van meneer Albright," viel Pat in de rede.

„Werkelijk?" Meneer Benton sprak het woord bedachtzaam uit, klemde toen zijn lippen op elkaar, en keek peinzend voor zich heen.

„Wij hadden gehoopt hier in huis iets over hem te ontdekken," voegde Pat eraan toe.

Weer schudde meneer Benton zijn hoofd. „Ik ben bang van niet. De politie was hier toen Max dat ongeluk kreeg, en zij hebben de boel grondig onderzocht."

De kinderen waren al die tijd aan het werk gebleven, en gingen nu de ramen van de laatste kamer onder handen nemen.

„De studeerkamer van Max,” zei meneer Benton, de deur openmakend. „Dit was zijn lievelingsvertrek.”

De studeerkamer was groot, vierkant en luxueus gemeubileerd. Vanaf de deur zagen de kinderen rechts een open haard. Midden op de schoorsteenmantel bevond zich een sierklok, geflankeerd door een stel porceleinen vazen. Aan de ene kant stond het model van een zeilschip en aan de andere een oer-oude Engelse drinkhoorn.

Ongeveer in het midden van de kamer stond een kolossale mahoniehouten schrijftafel. Er waren twee grote, comfortabel aandoende, leren fauteuils, een voetenbankje, wat kleine tafeltjes en lampen, een opvouwbaar kamerscherm, en nog wat van die dingen. Boekenplanken gevuld met prachtig gebonden boekdelen, bedekten haast iedere centimeter van de wanden. Een kleine nis bevatte een hoge archiefkast.

Maar voor Pam bestond er maar een ding in die hele kamer, en zij had nergens anders naar kunnen kijken. „O-oh, kijk toch eens!” bracht zij er ademloos uit. „Hebben jullie ooit zo iets prachtigs gezien?”

Omdat zijn zuster in de richting van de haard keek, nam Pat aan dat zij het zeilschipmodel bedoelde. „Nou!” zei hij, „dat ding is zeker mieterters. Had ik maar zo'n boot.”

„Ik bedoel dat!” riep Pam uit, en wees naar een schilderij met een vergulde lijst boven de schoorsteenmantel. Het stelde een prachtige blauwe vlinder voor, met uitgespreide vleugels.

Danny vroeg zich af waarom hij het niet eerder had gezien. Het was werkelijk het meest opmerkelijke voor-

werp in de hele kamer. „Meneer Albright hield zeer zeker van vlinders,” zei hij. „Hij verzamelde er zelfs schilderijen van!”

„Ja, het is zeker mooi,” beaamde meneer Benton. „Maar Max — meneer Albright — heeft dit schilderij niet gekocht. Hij heeft het zelf gemaakt. Hij had, vreemd genoeg, een werkelijk talentvol kunstenaar kunnen zijn als hij had volgehouden. Maar zover als iemand weet is dit zijn enige werk.”

„Hij was nogal een rare misdadiger,” zei Pat, „met zijn schilderen en vlinders verzamelen en zo.”

„Oh, wat zou ik graag zo'n schilderij willen hebben!” verzuchtte Pam.

„Ja hoor,” zei haar broer haastig, „'t is leuk, maar we moeten doorwerken. We moeten nog steeds te weten komen wie meneer Morpho is!” Hij keek bezorgd naar meneer Benton. „Weet u zeker dat u nooit van meneer Morpho heeft gehoord?”

De buurman schudde zijn hoofd. „Het spijt me, maar ik kan jullie niet helpen. Ik kende Max tamelijk goed voordat hij naar de gevangenis werd gestuurd. Natuurlijk had ik er geen idee van dat hij iets anders dan een eerlijk man was — en ik kan mij niet herinneren dat hij ooit de naam Morpho heeft genoemd.”

„Dan kunnen we 't net zo goed opgeven,” mompelde Pat teleurgesteld. „Niemand heeft ooit van die meneer Morpho gehoord en we kunnen niemand van die naam vinden. Wie is hij dan toch, en waar is hij?” vroeg de jongen geërgerd.

Maar daarop had niemand een antwoord. De identiteit en verblijfplaats van de geheimzinnige meneer Morpho bleven nog steeds even mysterieus.

(Wordt vervolgd)

meraad Zwarte Piet is er ook bij. Sint Nicolaas laat cadeautjes achter voor de brave kinderen, maar de stoute of ongehoorzame kinderen krijgen van Zwarte Piet de roel!

Toen de meisjes de hoek om schaatsten, zagen zij dat iemand in het kleine huisje aan het kanaal was komen wonen. Door een gebarsten ruitje konden de meisjes een klein lichtje zien branden. Een dun rook-sliertje kringelde uit de scheve schoorsteen.

„Wie zou daar zijn komen wonen?” vroeg Katrina zich af. Net op dat ogenblik, kwam er een meisje, haast even groot als zij, om de hoek van het huisje. Ze droeg een blauw manteltje dat haar te kort was, en de wind blies haar de krullen uit het gezicht want ze had geen mutsje op. Toen zij Katrina en Hilda zag, draaide zij zich om en rende weg achter het huis.

Katrina schudde bedroefd het hoofd. „Ik zou niet graag in dat huisje willen wonen,” zei ze. „Ik vraag me af wie ze is?”

Al spoedig kwamen de meisjes bij Katrina's huis. Het had grote ramen, een nieuw rood dak, en een nette tuin met een wit hek er omheen. Zij liepen het stenen paadje op naar de voordeur, en lieten hun schaatsen en schoenen op de stoep, om het vuil niet in huis te lopen.

„Jullie zijn net op tijd,” zei Karel van Gleck, Katrina's vader, terwijl hij nog een houtblok op het vuur wierp. Katrina's moeder had die dag haar vloeren geschrobd tot ze smetteloos waren en heel het huis naar het schone sop geurde. Haar blozende gezicht straalde terwijl zij de kommen erwtensoep op tafel zette. Er was ook brood

en kaas en koeken. Wat smaakte het de hongerige meisjes goed.

De meisjes hielpen met de afwas en borgen het serviesgoed weg in de nette kasten met de glimmende glazen deurtjes. Toen lieten zij de rode wantjes en het mutsje aan Katrina's moeder zien.

„Die zijn beeldig,” zei ze, „jullie leren al heel goed breien. Aan wie gaan jullie ze geven?”

„Aan Juliana,” antwoordde Katrina. „En Hilda gaat haar ook het mutsje geven. We hopen dat zij ons allerbeste vriendinnetje wil worden!”

„Waarom geef je haar allebei de cadeautjes?” vroeg Katrina's moeder.

„Oh, Juliana is het mooiste meisje van de school,” zei Hilda. „Iedereen wil haar beste vriendinnetje zijn. Zij woont in het grote huis aan de kop van het kanaal. Haar vader heeft een heleboel molens en zwarte en witte koeien. Juliana heeft ontzettend veel mooie jurken.”

Mevrouw van Gleck vroeg, „maar heeft ze al die cadeautjes dan nodig? Me dunkt dat jullie meisjes je cadeautjes zouden willen geven aan iemand die niet zo veel heeft.”

Toen het bedtijd was, gingen de meisjes slapen in de bedstee, en praatten nog een poos over hetgeen mevrouw van Gleck gezegd had. Zij hadden het ook over de volgende avond als Sint Nicolaas zou komen! Hun moeders zouden na het avondeten schone witte lakens over de vloer uitspreiden.

Nadat Sint Nicolaas, een lange man met een witte baard, een mijter en een rood gewaad, afgezet met wit, had beslist welke kinderen het afgelopen jaar braaf waren geweest, strooide hij snoep en pepernoten over de lakens. Daarna verdween hij. Voor de

herder alsof hij zijn gedachten trachtte te lezen. Wat was er toch met deze jongen? Hij strekte zelfs zijn hand uit om het lammetje te aaien, toen iemand zijn elleboog aanraakte. Kim schrok, en keek in het gezicht van de andere bezoeker, een jonge man.

„Maar kijk, kijk dan toch, dat ben ik!” hijgde hij. „Ik bedoel ik . . .” stamelde hij en bloosde. „Hij lijkt op mij!”

De man keek naar het schilderij en naar Kim.

„Ja, dat is zo,” zei hij. „zij waren ook niet zoals jij en ik.”

„Ik zou wel eens willen weten of die jongen zijn lammetje aan Jezus heeft gegeven? Kijk eens hoe stevig hij het vasthoudt. Zou hij het aan Jezus gegeven hebben? Was ik maar daar geweest. Ik zou het Hem gegeven hebben.”

„Dat kun je nog doen.”

„Maar ik heb geen lammetje, en Jezus kan ik niet zien behalve als ik mijn ogen sluit of een schilderij bekijk.”

„Toch kun je hem een verjaarscadeau geven. Je kunt . . .”

Kims moeder verscheen bij de deur en wenkte naar hem. Kim keek naar de man, het schilderij, en naar zijn moeder. Zij wenkte dat hij zich moest haasten.

Het beeld van het schilderij, vooral de herdersjongen met het lammetje, en de stem en woorden van de man, bleven op weg naar huis steeds bij hem. De hele daaropvolgende week waren zij zijn metgezellen. Hij trachtte ze af te schudden bij het helpen optuigen van de boom, koekjes bakken, boodschappen doen en pakjes maken, maar hij kon ze niet kwijtraken of uitvlakken. Hij raakte steeds meer van streek.

Toen het laatste pakje klaar was, en onder de boom gelegd, leek Kim op het punt van barsten te staan, en eindelijk flapte hij eruit: „Maar ik heb geen cadeautje voor Jezus!”

Zijn moeder keek verwonderd op. „Wat bedoel je?” vroeg ze.

„Wel, het is toch Zijn verjaardag. Wij hebben cadeautjes voor elkaar. Wij hebben er altijd een heleboel gegeven . . . en . . . we hebben een boel gekregen . . . en . . . nou ja . . . het is onze verjaardag niet. Het is Zijn verjaardag, en ik heb voor Hem geen cadeau. En als ik er een had, hoe zou ik het Hem geven? De man in de kerstzaal zei dat ik het wel kon, maar het gaat niet, het gaat niet! Ik weet niet hoe!”

Hij kon nauwelijks zijn tranen in bedwang houden. Zijn moeder liet het engelenhaar dat zij van de grond opruimde weer vallen. Zij sloeg een arm om zijn schouders, omvatte met haar andere hand zijn kin en hief zijn gezichtje op. Bedachtzaam keek zij hem in de betraande ogen. Dit leek niets op Kim.

Hij vertelde haar van de herdersjongen, die zo op hem leek, en van zijn lammetje, en zijn gesprek met de man in het museum.

„Kim, als jij Jezus zou vragen wat Hij voor Zijn verjaardag wilde hebben, wat jij voor Hem zou kunnen doen, weet je wat Hij zou zeggen?”

„Nee.”

„Hij zou zeggen dat ‚Voor zoveel jij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt jij dat Mij gedaan.’ Weet je nog het verhaal van de rijke jongeling die

Jezus vroeg hoe hij gelukkig kon worden? Jezus vertelde hem dat hij al zijn bezittingen diende te verkopen, en alles aan de arme en behoeftige mensen geven. Die rijke jongeling kon het niet doen. En jij?”

„Maar ik heb niets om te verkopen waar ik de armen en behoeftigen mee kan helpen. Trouwens, ik ken geen behoeftige mensen.”

„Mensen kunnen op vele manieren arm zijn. Sommigen hebben gebrek aan geestelijke dingen.” Even aarzelde zij, en ging toen verder: „Ken je iemand die je niet erg aardig vindt?”

„Brombeer Bertus. Als we zelfs maar kijken naar zijn bloemen begint hij al te brommen.”

„Misschien is hij zo zuinig op ze en zorgt hij zo goed voor zijn bloemen omdat ze alles voor hem betekenen. De bloemen zijn zijn hele wereld. Hij staat helemaal alleen en heeft haast geen goede vrienden.” Er viel een korte stilte, en even naar haar woorden zoekend, ging zij verder: „Kim, wat wil je met Kerstmis het liefst hebben?”

„Een radio.”

„Hij zit in het blauwe pak met de rode strik, achteraan bij de boom.”

„Oh, maar moeder, dat zou ik niet . . .”

„Ik weet dat Brombeer Bertus er geen heeft.”

„Maar ik . . .”

„Denk je dat die herdersjongen van zijn lammetje hield? Gaf hij het aan Jezus denk je? Denk er maar eens goed over na.” Zij keek hem diep in de ogen, knuffelde hem, en verliet de kamer.

Kim sloot zijn ogen en zag de herdersjongen, zijn gezicht tegen het lammetje aangevlid, en dacht eraan hoe vast hij het tegen zich aanhield, dacht over zijn eigen woorden tegen de jongeman in de kerstzaal: „Was ik maar daar geweest. Ik zou het Hem gegeven hebben.” Hij dacht ook aan Brombeer Bertus, en hoe boos hij altijd keek en mopperde als de jongens en meisjes zelfs maar in de buurt van zijn tuin kwamen. Toen rende hij naar zijn kamer, knielde neer bij zijn bed, en bad, zoals hij nog nooit eerder gebeden had en vroeg zijn hemelse Vader welk cadeau hij Zijn Zoon kon geven.

De hele verdere dag, en de volgende, Kerstavond, was hij bijzonder stil. Na het avondeten verliet hij zwijgend de tafel, liep langzaam naar de kapstok, nam zijn jas en deed hem aan. Heel, heel langzaam ging hij naar de kerstboom, reikte naar achteren voor het blauwe pak met de rode strik, en verliet schoorvoetend het huis.

Hij was een hele tijd weg, en zijn moeder begon al ongerust te worden — tot zijn hem het pad op hoorde hollen. Met een grote sprong belandde hij bij de voordeur, en gooide hem open. „Moeder, moeder, meneer Bertus is aardig!” riep hij terwijl hij zijn jas ophing. Hij ging op de leuning van zijn moeders stoel zitten, en met de tinteling terug in zijn ogen, en overtuiging in zijn stem, zei hij: „Moeder, als ik erbij was geweest die eerste Kerstmis zou ik mijn lammetje aan Jezus gegeven hebben.” ○

Een blij avontuur

DOOR LUCILLE NELSON JENSEN

Hoe bereiken wij dat de zondagsschool voor de kleintjes een blij avontuur wordt?

De verantwoording ervoor te zorgen dat de ervaringen die het kind opdoet aangename ervaringen zijn ligt bij de lerares. Door haar wijze van benaderen en onderwijsmethode leren de kleine kinderen wat het begrip „Kerk“ omvat. Het is voor een klein kind dat in de periode is waarin het makkelijker leert dan het ooit zal doen van zeer groot belang wat de gevoelens van de lerares zijn en wat ze doet.

WAT MOET DE LERARES WETEN OVER KINDEREN?

Kinderen zijn mensen. Net als volwassenen hebben ze behoefte aan respect, vriendelijkheid en hoffelijkheid en willen ze met zorg omringd worden.

Kinderen zijn zeer ontvankelijk. Als de lerares haar kalmte weet te bewaren voelen de kinderen dat alles in orde is. Als de lerares is opgewassen tegen de situatie vindt zij gehoor. Als de lerares het leslokaal belangwekkend en interessant inricht zullen de kinderen de lerares gadeslaan om te zien waarvoor al die moeite is gedaan.

De lerares verschaft de sfeer voor een blijte ervaring. Zij voelt zich bij kinderen op haar gemak. Ze houdt van hen. Ze is niet bang voor hen. Ze beseft dat kinderen zekerheid nodig hebben en zij geeft hun die.

De lerares moet zich door niets uit haar evenwicht laten brengen, wat de kinderen ook zeggen of doen. Als ze iets onvriendelijks tegen haar zeggen, komt dat waarschijnlijk omdat ze aanvoelen dat ze onzeker is, zich zorgen maakt of een negatieve houding aanneemt. Als ze kalm is, enthousiast en oprecht, als ze spreekt met warmte en begrip en aan het ene kind de handelwijze van het andere kind uitlegt, schept ze een warme sfeer van veiligheid.

HOE WORDT HET KIND WELKOM GEHETEN IN HET KLASSELOKAAL?

De lerares moet het kind bij de deur opvangen. Ze moet fysiek afdalen tot zijn niveau. Als ze niet kan knielen

of zich buigen moet ze op een stoel gaan zitten. Op deze manier heeft ze oog-in-oog contact met het kind.

De lerares moet haar aandacht concentreren op het kind, niet op de ouders. Als ze aan het kind denkt als aan haar „beste vriend“ en het dienovereenkomstig behandelt, zal dat kind heel graag naar de les gaan. Hoe moet zij dit doen? Door vriendschap te voelen en dit te tonen! Het was de gewoonte van een bepaalde lerares om het kind toe te lachen zich voorover te buigen en te zeggen: „Dag, ik ben zuster Jansen. Hoe heet jij?“ Het kind gaf altijd antwoord. Dan zei ze: „Wim, ik ben je lerares; en ik heb iets in de klas dat ik je graag zou laten zien. Kom maar eens kijken wat het is.“ (Als de lerares het hierbij laat, kan ze het verworven contact makkelijker weer verliezen.) Ze moet haar hand uitsteken en met het kind het lokaal binnen gaan. Als het kind aarzelt en zijn moeders hand blijft vasthouden moet ze zeggen: „Wil je dat je moeder mee naar binnen gaat?“ (U moet altijd tegen het kind spreken, zodat dat kind en niet de moeder meester is van de situatie.)

Neem het mee naar een tafel waarop een verzameling leuke naamkaartjes is uitgestald. Vraag het kind waar het wil dat zijn kaart wordt opgeprikt. (Dit is voor het kind een afleiding en de lerares kan er zijn naam beter door onthouden.)

Het is belangrijk dat bij deze eerste ervaring de lerares het kind bij zijn naam noemt. Daardoor voelt het dat zijn lerares hem niet als een echte „persoon“ ziet. (Kinderen hebben eerder dan volwassenen in de gaten wat men van ze denkt. Als de lerares denkt dat ze anders of vreemd zijn reageren ze dienovereenkomstig.)

Vraag het kind een plaatsje uit te zoeken waar het graag wil zitten. Het naamkaartje geeft hem nu iets om naar te kijken en met de andere kinderen over te praten. Laat de kinderen in een kring op een kleed of op kleine stoeltjes zitten.

HOE LEREN KINDEREN?

Kinderen krijgen begrip van bepaalde dingen op dezelfde manier als volwassenen — door middel van de zintuigen.

Het verslag van Helen Keller over het leren wat water was brengt het plezier naar voren dat we allemaal hebben als we iets nieuws hebben geleerd. Juffrouw Sullivan, de lerares van Helen, had geprobeerd het begrip water op Helen over te brengen door het steeds maar weer in haar hand te schrijven, maar ze was niet in staat het te bevatten. Helen vertelt van haar ervaring:

We wandelden langs het pad naar de bron, aangelokt

door de geur van de kamperfoelie . . . iemand putte water en mijn lerares hield mijn hand onder de pomp. Toen het koele water over mijn hand gutschte spelde ze in de andere het woord „water“ . . . Ineens werd ik mij vaag iets bewust van iets dat ik scheen te zijn vergeten . . . en op de een of andere manier werd het mysterie dat taal heet aan mij geopenbaard. Toen wist ik dat w-a-t-e-r dat heerlijke koele iets betekende dat over mijn hand stroomde.

Helen Keller verloor het gebruik van twee van haar vijf zintuigen, maar ze was nog steeds in staat de vreugde van het leren te beleven.

De eerste ervaring van de zondagsschool moet het kind laten zien dat het de moeite waard is onbekende ervaringen op te doen. Een lerares moet goed voorbereid zijn; ze moet weten hoe ze de les over zal brengen. Ze kan falen in haar onderricht, evenals Helen Keller er eerst niet in slaagde de betekenis van w-a-t-e-r te begrijpen. Ze moet er aan denken dat ze de kinderen hun eerste formele onderricht geeft. Ze moet vertrouwd zijn met de essenties van de onderwerpen die ze zal gaan onderrichten. Ze moet beseffen dat de kinderen niet bekend zijn met deze materie en dat ze het fijn zullen vinden iets nieuws te ontdekken.

De schrijfster die vorige zomer aan kinderen van drie jaar een les bracht over het onderwerp „We zijn dankbaar voor koeien,“ had de kinderen verteld wat koeien wel niet voor de mens betekenen. De kinderen waren zeer enthousiast en konden de interessante en nauwkeurige indrukken direct weergeven. Met deze kennis en blij iets geleerd te hebben werd hun een en ander over het paard gevraagd. Ze waren snel met hun antwoord, maar de omschrijvingen die ze gaven waren zeer onnauwkeurig. Ze wisten niets over paarden, maar toch kwamen er veel antwoorden. Waarom? Ze wilden doorgaan het plezier te beleven erbij betrokken te zijn! Door de pas opgedane kennis hadden ze meer zelfvertrouwen gekregen en ze wilden uiting geven aan dit gevoel.

HOE KAN DE LERARES DE VERTELTijd VERRIJKEN?

Als de lerares een verhaal vertelt moet ze gebruik maken van goede visuele hulpmiddelen (b.v. realistisch,

kleurig, eenvoudig, netjes, groot genoeg, zodat de kinderen het makkelijk kunnen zien.)

De lerares moet langzaam tegen de kinderen spreken. Als ze merkt dat de aandacht verslapt moet ze het tempo meer vertragen, betekenisvol naar de kinderen kijken en gebruik maken van een of ander „element van verrassing“ om de aandacht weer te trekken. Bijvoorbeeld, ze laat de kinderen op de dingen vooruitlopen door middel van fysieke handelingen zoals vingerspeltjes, gebarenliedjes, door iets plotseling naar voren to toveren, poppetjes, ze wacht even voordat ze een ideeetje oppert en lacht met de kinderen.

Kinderen gaan graag in op ideeetjes waarbij ze hun fantasie kunnen gebruiken. Bijvoorbeeld, tijdens het verhaal slaat een van de kinderen een ander kind omdat het niet goed kan zien. De lerares zou kunnen zeggen: „Wim, stel je nou eens voor dat er aan de onderkant van je stoel toverwielmpjes zitten. Als je je stoel opzij rolt zal de stoel van Annie vanzelf naast de jouwe rollen.“

Kinderen reageren niet zo goed op algemene verzoeken zoals: „Wil je rechtop in je stoel gaan zitten.“ Beter reageren ze op positieve dingen: „Wim heeft zijn armen over elkaar“, „Mary houdt haar voeten stil,“ „Annie kijkt vrolijk,“ „Jantje let goed op“. De andere kinderen volgen dadelijk het voorbeeld en de orde is tijdens het verhaal weer gehandhaafd.

WAT GEBEURT ER NA HET VERHAAL?

Na het verhaal krijgt deze ervaring voor het kind een grotere betekenis als we het laten volgen door een activiteit die aansluit aan het onderwerp van de dag. Kinderen leren als ze in staat zijn mee te doen. Klei, viltstiften, plaksel, plaatjes — alles kan gebruikt worden wat het kind beter in staat stelt het onderwerp in zijn herinnering vast te houden.

Denkt u er om, kinderen zijn in hoge mate ontvankelijk. Ze nemen gauw over wat om hen heen gebeurt. Als de lerares positief denkt en handelt en het kind een complimentje geeft als het zich goed gedraagt, zal de eerste ervaring met de zondagsschool voor het kind prettig zijn en zal het terug willen komen voor meer. ○

Avondmaalsopzeggingen voor december

Senior-zondagsschool

„Want also Lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“

Johannes 3:16

Junior-zondagsschool

„Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.“

I Johannes 4:7

ADAGIO GEORGE H. DURHAM

Avondmaals- opzeggingen 1968-1969

(De verwijzingen naar de Schrifturen moeten niet opgezegd worden.)

Voor junior-zondagsschool

November – december

„Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.“ (I Johannes 4:7.)

Januari – februari

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.“ (Mattheüs 22:39.)

Maart – april

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Johannes 14:15.)

Mei – juni

„En God schiep de mens naar Zijn beeld.“ (Genesis 1:27.)

Juli – augustus

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“ (I Nephi 3:7.)

Voor senior-zondagsschool

December

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ (Johannes 3:16.)

Januari

„Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.)

Februari

„Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mattheüs 6:33.)

Maart

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezondend hebt.“ (Johannes 17:3.)

April

„Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.“ I Korinthiërs 15:20.)

Mei

„Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.“ (Johannes 14:6.)

Juni

„En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.“ (Johannes 8:32.)

Juli

„Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.“ (Mattheüs 5:8.)

Augustus

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Johannes 3:5.)

Gezamenlijke opzeggingen voor 5 januari 1969

De teksten hieronder moeten in december door de klassen van de leergangen 10 en 16 uit het hoofd geleerd worden. Beide klassen moeten hun tekst tijdens de zondagsschooldienst op 5 januari reciteren.

Leergang 10:

(Met deze tekst beantwoordt Petrus de eeuwenoude vraag die zondaars stellen: „Wat zullen wij doen?“ Het antwoord luidt: doop in de naam van Jezus Christus tot vergeving van hun zonden en tot het ontvangen van de Heilige Geest.)

„En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.“ — Handelingen 2:38.

Leergang 16:

(Met deze tekst legt Paulus uit hoe wij de vele valstrikken en pogingen tot bedrog die ons te wachten staan, kunnen vermijden. Heel eenvoudig door vast te houden aan de beginselen van het Evangelie en elkaar lief te hebben: zó kunnen we Christus' ideaal bereiken.)

„Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen;

Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus;“

— Efeziërs 4:14, 15.

Voor **de JEUGD** van de **Kerk***

De leiders van de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen zijn belast met de verantwoordelijkheid om te werken met elke jongen en elk meisje want elk is belangrijk in hun ogen, zoals ook in Gods ogen.

Normen van het Evangelie en populariteit

door ouderling Paul H. Dunn van de Eerste Raad der Zeventigsters

Een tijdje geleden stond ik als vader tegenover een uitdaging, toen een van mijn dochters die in een van de lagere klassen van de middelbare school zat, naar mij toekwam met een probleem betreffende omgangsvormen dat haar erg hinderde. Zij was in die dagen lid van een clubje van zeven meisjes (vier daarvan waren lid van de Kerk en drie niet). De vier hadden min of meer een stilzwijgende afspraak dat zij zouden proberen de andere drie te bekeren. Toen zij eens samen lunchten, wat zij vaak deden, begon een van de jonge heiligen der laatste dagen een dubieus verhaal te vertellen. Dit getuigde van een slechte smaak en kwam volstrekt niet te pas.

LAAT ZE MIJ AARDIG BLIJVEN VINDEN

Mijn dochter kwam die avond thuis en vertelde mij wat er gebeurd was. Zij durfde zelfs aan, mij dat verhaal te vertellen. Het was een lastig geval! „Kijk eens paps,” zei zij, „vertel me nou niet wat goed en wat slecht is. Ik geloof

dat ik genoeg van de beginselen van het Evangelie op de hoogte ben om te weten dat het verkeerd was om zo iets te vertellen. „Maar,” zei ze, „wat *moet je doen* wanneer je in zo'n situatie belandt? Hoe behandel je die dan?”

Zij voegde er het volgende postscriptum niet aan toe, maar ik las het in haar ogen: „Bedenk paps, dat het belangrijkste ding op mijn leeftijd is, dat je in een kring wordt opgenomen. En vergeet niet, vader, dat alle kinderen van 15 jaar populair willen zijn, geaccepteerd willen worden, het gevoel willen hebben dat men ze nodig heeft, en dat zij de dingen niet al te „kerks” willen hebben.” Wat zij eigenlijk zei was: „Wil je mij het antwoord geven, maar zorgen dat ze mij aardig blijven vinden.” Welnu, dat is een hele opgave, zowel voor een leraar als voor een ouder.

Wij spraken nog een tijdje door. Ik probeer dikwijls mijn dochters te laten zien hoe zij de beginselen van het Evangelie in hun leven kunnen toepassen. Nadat wij nog even hadden gepraat, sloeg ik het verhaal op van de „Reiniging van de tempel” zoals het beschreven wordt in

de evangeliën van Mattheüs, Markus en Lukas. U zult u de geschiedenis herinneren van de Farizeën, de Sadduceën, en de praktijken van de geldwisselaars. Nadat ik het voor-gelezen had, vroeg ik haar: „Wat maak je uit dit verhaal op?”

Zij zei: „Wel, de Heiland was erg ontdaan.”

STA OP EN KOM VOOR JE MENING UIT

Ik zei: „Mag ik je iets zeggen om over na te denken? Hij zei tot Zijn gezelschap dat er in ieders leven een ogenblik aanbreekt waarop hij duidelijk zijn mening moet kenbaar maken, en hoewel dat niet de beste manier is om populair te blijven, moet je toch in bepaalde omstandigheden doen wat goed is, al valt het ook niet gemakkelijk. Je zult wel een paar maal geheel alleen komen te staan.”

„Denk daar maar eens over na,” zei ik, „en dan praten wij er later nog wel eens over.”

Zij dacht er over na en kwam een tijdje later terug, zeggende: „Ik zie nog altijd niet hoe ik het beginsel kan toepassen, paps.”

En daarom spraken wij er nog een beetje verder over.

Ik zei: „Ik zal je eens wat zeggen — indien de Heiland gelijk had, laten wij dan samen naar de garage gaan, en

ik zal daar dan een zweep maken, zo'n kat met negen staarten. Die neem je dan morgen mee en reinigt daarmee die school van jou van al zijn ongerechtigheden.”

„Paps,” zei zij, „je ziet niet *waar het om gaat*. Je kunt dat niet doen en toch populair blijven.”

Ik zei: „Goed, maar hoe vind je dit idee dan? De volgende keer wanneer je weer eens in zulk een situatie verkeert en iemand een dubieus verhaal begint te vertellen, dan sta je op en zegt: „Zeg, hoor eens, ik verkijs zulke dingen niet aan te horen!”

Zij zei toen: „Paps, je *begrijpt* het nog altijd niet. Zo iets kan ik onmogelijk doen!”

Ik dacht wel dat zij er zo over zou denken en zei: „Goed dan, maar waarom stel *jij* niet eens iets voor?”

Zij antwoordde: „Ik zal er nog eens over denken.”

HET NIEUWE TESTAMENT GAAT OPI

Ik ging door met mijn werk. Een nieuwe dag brak aan en ging voorbij, en toen ik de volgende dag thuiskam, was mijn vrouw in de keuken aardappelen aan het schillen. Ik zag dat zij moeite had haar tranen te bedwingen.

„Wat is er aan de hand, schat?” vroeg ik.

Zij zei: „Iets met je dochter. Ga er maar eens heen.”

Ik dacht: „Alweer een crisis!” Ik ging zachtjes naar de slaapkamer en daar wachtte mij een zoete verrassing. Deze jonge dame, die het met het leven zoals het werkelijk is, te kwaad had gehad, moest ook al haar tranen bedwingen.

Ik zei tegen haar: „Vertel mij maar eens wat er is.”

En zij antwoordde: „Iets heel interessants, paps. Ik heb vandaag het verhaal van de reiniging van de tempel eens in praktijk gebracht om te zien of het werkte.”

„O, heb je je school gereinigd?”

„Nee,” zei zij, „ik vroeg M— (de jonge heilige der laatste dagen die het dubieuze verhaal had verteld) of zij met mij mee naar huis wilde wandelen. Zij zei „ja” en wij gingen dus samen naar huis. Ik nam haar mee naar de slaapkamer, vroeg haar te gaan zitten, en zei „M—, begrijp goed, dat onze vriendschap heel veel voor mij betekent, maar gisterenmiddag heb je ons allemaal erg in verlegenheid gebracht. Ik voelde dat en ik geloof dat jij het ook voelde. Ik weet wel dat het niet je bedoeling was onaangename gevoelens of spanning te verwekken, maar door dat verhaal te vertellen, heb je ons allen in de ogen van onze vriendinnen die niet tot de Kerk behoren, vernederd. Hoewel ik wil toegeven dat je bedoelingen misschien wel goed waren, en dat je meende dat dit een handige manier was om de aandacht op je te vestigen, zou ik je toch willen vragen of je mij, wanneer je soms weer iets dergelijks wilt doen, van te voren wilt waarschuwen, zodat ik dan weg kan gaan!”

M— barspte in tranen uit, sloeg haar armen om haar vriendin heen en vroeg: „Wil je het mij vergeven?”

Zij zei: „Paps, we hebben wel een half uur samen gehuild.” Toen kwam de climax: „Zal ik je eens wat zeggen, paps?”

„Ja, wat is dat?” vroeg ik.

Zij zei: „Het Nieuwe Testament *gaat* werkelijk op, hè?”

Binnen mijn vier muren

DOOR GARY R. HATCH

Ik was oud, o zo oud. Mijn wanden waren dun, en tussen sommige scheve planken waren kieren, waardoor overdag het zonlicht, en des nachts de koele wind binnenkwam. Mijn enige andere bron van zonlicht was een zware deur die door dikke leren riemen op haar plaats werd gehouden.

Ik stond achter een statig uitziende herberg. Daar was ik blij om. Ik schaamde mij een beetje voor mijn onaanzienlijk uiterlijk. Ik was voor een laag bij de gronds doel geschapen, want ik was een stal.

De tijd voor beproeving was gekomen. De statige herberg zat vol mensen. Alles wat ik bevatte waren een paar koeien.

Vroeg in de ochtend had mijn baas mijn vloer schoongemaakt en het stro ververst. Ik bereidde mij voor op de ruwe behandeling die ik altijd van het vee kreeg, maar tot mijn verwondering was het vee zeer rustig. De dieren stonden allemaal bij elkaar in een hoek en aten weinig van het stro. Aan het einde van de dag zag ik er nog steeds mooi uit — voor een stal.

Plotseling ging de deur krakend open en liet de nachtlucht binnen, die ik mijn best deed buiten te houden. Daar stond mijn baas en naast hem een lange, vriendelijk uitziende man uit die dagen.

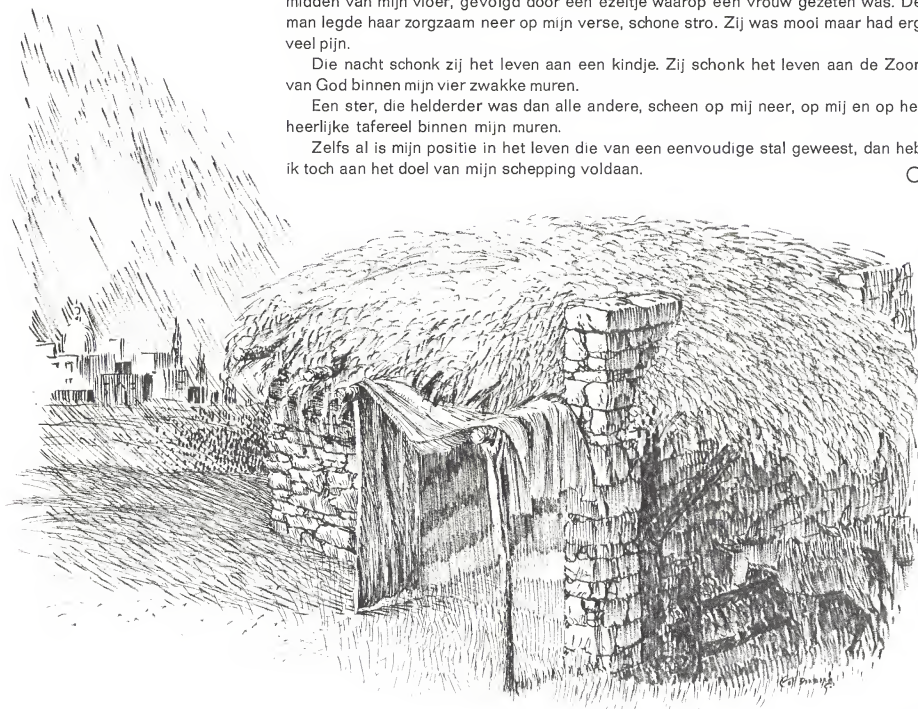
„Dat is prachtig, mijnheer,“ zei de vreemdeling, „maar wij moeten ons haasten.“

Mijn baas wenste hun goede nacht en vertrok. De vreemdeling kwam naar het midden van mijn vloer, gevolgd door een ezeltje waarop een vrouw gezeten was. De man legde haar zorgzaam neer op mijn verse, schone stro. Zij was mooi maar had erg veel pijn.

Die nacht schonk zij het leven aan een kindje. Zij schonk het leven aan de Zoon van God binnen mijn vier zwakke muren.

Een ster, die helderder was dan alle andere, scheen op mij neer, op mij en op het heerlijke tafereel binnen mijn muren.

Zelfs al is mijn positie in het leven die van een eenvoudige stal geweest, dan heb ik toch aan het doel van mijn schepping voldaan.

Verbeug u, mijn hart

DOOR TRUDI RICHIE

„Hij komt,” riepen zij. „Hij komt naar ons dorpl!”

„Waarom?” vroeg ik. Maar niemand hoorde mij, en ik kreeg dus geen antwoord. Toch wist ik het. Ik ging de richting uit vanwaar ik een baby hoorde huilen. „Wanneer komt Hij?” vroeg ik aan de moeder. „Weet ik niet — kan ieder ogenblik zijn,” antwoordde zij en ging snel weg. Een etenslucht leidde mij naar een plaats waar een paar mensen een maaltijd aan het bereiden waren. „Van welke kant zal Hij komen?” vroeg ik. „Zeer waarschijnlijk van de kant van de stad,” zeiden zij. „Ja, waarschijnlijk uit de stad.”

Als ik nu de weg naar de stad zou afwandelen, dacht ik bij mijzelf, zou ik Hem zien voordat al de mensen uit het dorp naar Hem toe zouden komen lopen. Wat had ik er een hekel aan om in een stroom dorpsmensen terecht te komen, en ik wist dat mijn moeder mij niet zou missen. Moeder had een nieuw stel kannetjes en vazen gemaakt die zij wilde verkopen, en zij zou nu wel bezig zijn met de versiering erop aan te brengen. Ik kon toch niet helpen met dat versieren, en ik hoefde dus niet thuis te blijven. Ik dacht dat ik nu eens één keer iets zou doen dat mijn broers en zusters niet gedaan hadden. Ik zou onze Bezoeker tegemoet gaan, en de hele weg naar huis naast Hem wandelen en ongestoord met Hem spreken. Ik ging dus op weg.

Het duurde niet lang of ik hoorde verschillende stemmen achter mij. Mijn vrienden, dacht ik; zij zoeken mij en willen mij naar huis brengen. O, waarom kan ik nergens heen gaan, zonder dat men mij zoekt en achterna komt? Pas toen de stemmen mij hadden ingehaald, begreep ik dat zij mij helemaal niet zochten. Een eindje verderop stonden zij stil en hun stemmen werden luider in een opgewonden gesprek. Hij was gekomen en boven het lawaai uit hoorde ik Zijn kalme, vriendelijke stem door de hete zomerlucht op mij toe komen. Ik luisterde in de richting vanwaar de stem kwam en volgde haar tot bij de menigte. Ik hoop dat Hij mij kan zien, dacht ik; ik weet dat Hij dichtbij moet zijn, want ik kan de vrede aanvoelen die Hem, naar men zegt, zelfs in de dichtste menigten omgeeft.

Plotseling voelde ik een sterke arm om mijn schouders en een stem zei: „Meester, dit is het blinde meisje uit het dorp.”

Al zouden de anderen zo luid hebben geschreeuwd en gesproken dat zij al het andere geluid zouden hebben overstemd, zou ik hen niet hebben gehoord. Al had de zon de woestijnbloemen doen verwelken en de kleren die ik droeg doen verschieten, ik zou het niet hebben gemerkt, want koele vingers lagen op mijn ogen. Toen leerde ik voor het eerst in mijn leven licht en donker kennen en de vele daartussen liggende tinten, benevens kleuren die als een openbaring tot mij kwamen en talloze modellen en figuren vormden. En ik zag een Man voor mij staan met een diepe peinzende blik van Wie de liefde zo sterk uitstraalde dat ik ze bijna kon zien. Ja, ik kon zien, ik kon zien. ○

Individuele prestaties door wederzijdse gunstige beïnvloeding

DOOR MAXINE T. SHOPPE

Wanneer wij de Schriften bestuderen, vinden wij ontelbare teksten waarin de nadruk wordt gelegd op het individu. De Heer koos Zijn apostelen ieder afzonderlijk uit. Hij sprak tot de menigten, maar Hij wekte Lazarus van de doden op, sprak met Maria en Martha, en genas een vrouw die van de duivel bezeten was. Hij heeft gezegd: "... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van *de mens* tot stand te brengen." Hij gaf hiermede de wens te kennen dat elk individu onsterfelijkheid en het eeuwige leven zou beërven.

De leiders van de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen zijn belast met de verantwoordelijkheid om te werken met elke jongen en elk meisje ... want elk is belangrijk in hun ogen, zoals ook in Gods ogen.

Ofschoon het lijkt alsof de OOV-programma's gepland zijn voor groepen en om in groter verband te worden uitgevoerd, zijn zij in werkelijkheid bedoeld voor een enkel persoon. De leraars van de OOV-klassen hebben tot taak – en zij worden daartoe ook opgeleid – om zich tot het individu persoonlijk te richten en hem tot actieve samenwerking met de groep te brengen. Niemand zal betwisten, dat het in een geval van nood toereiken van een bevriende hand een levenslange indruk ten goede kan maken.

Het eerste wat een lerares te doen heeft, is de namen van de kinderen in haar klas te leren kennen. Dat is de eerste stap om ze van de grote massa te onderscheiden. In aansluiting hierop komen de persoonlijke karaktertrekken naar voren, die de onderwijzeres in staat stellen het kind te helpen om het hoogste te bereiken waartoe hij in staat is.

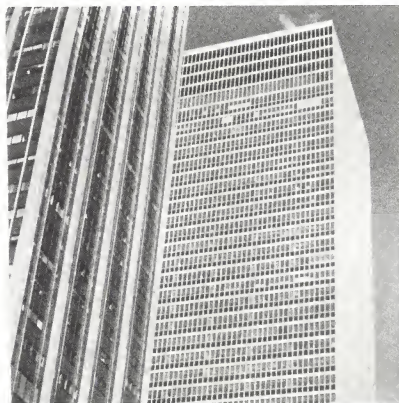
De zee van gezichten bij een examenopgave of in een kerkelijke bijeenkomst vertegenwoordigt zonder enige twijfel evenveel verschillende gevoelens, emoties, talenten, sympathieën en antipathieën, enz., als er persoonlijke gelaatsuitdrukkingen zijn. Door te dringen tot het hart van ieder persoonlijk, hetzij in het gewone dagelijkse leven of in een kritieke periode, is een uitdaging, die de OOV accepteert en naar het succes waarvan zij streeft.

Er is het geval van het jonge meisje dat geen buitengewoon mooi gezichtje had. Zij was niet geestig en had een spraakgebrek. Voor iedere OOV-activiteit bood zij zich als vrijwilligster aan. Haar onderwijzeressen in de OOV en de leidsters van de activiteitenafdelingen kwamen steeds onder de indruk van haar verlangen om „iets te doen“ en opzettelijk boden zij haar daartoe de mogelijkheid. Zij speelde mee in toneelvoorstellingen, maakte deel uit van een kwartet dat uitvoeringen gaf op feestjes, en hield toespraken. Als Bijenkorfmeisje, OOV-meisje, Lauwermeisje en als Arenleesster was zij de eerste van haar klas. Men kon op haar vertrouwen. Zij kreeg een sterk getuigenis. Ten slotte nam iets liefs, dat van binnenuit kwam, de plaats in van haar zogenaamde „onaantrekkelijke“ uiterlijke verschijning. De mensen hielden van haar. Maar dat gebeurde niet van de ene dag op de andere. Het was een jarenlang durende ontwikkeling door deel te nemen aan het OOV-werk geweest die haar zover had gebracht. Haar ouders werden eveneens tot het programma bekeerd. Zij voelden zich vooral bijzonder dankbaar toen hun dochter haar uiterste best deed haar record van bijwoning van avondmaalsvergaderingen, OOV en zondagsschool nog verder te verbeteren, zelfs in de tijd dat zij met hun gezin een lange vakantie hadden. Alle leden van het gezin gingen naar de bijeenkomsten waaraan dit meisje deelnam. Zij wisten wat het zeggen wilde, dat iemand die hun dierbaar was, door middel van een programma van wederzijdse gunstige beïnvloeding zelf iets presteerde.

Toen het meisje even in de twintig was, maakte zij kennis met een teruggekeerde zendeling, trouwde met hem en verhuisde de stad uit. Een paar weken geleden, zeven jaar nadien, zag men dit meisje met haar man en vier kinderen uit hun auto stappen. Zij was een liefvallige jonge moeder, keurig en chic gekleed. Velen hebben misschien wel met een gevoel van jalouzie wegens haar grote succes naar haar gekeken. Toen het knappe paar en hun kinderen door de straat wandelden, werden zij door velen nagekeken. De flarden van het gesprek dat voorbijgangers konden opvangen, hadden als onderwerp het Evangelie en de OOV en de grote invloed die zij op hun leven hadden gehad.

Eens te meer had de OOV ernaar gezocht . . . had haar gevonden . . . en was trots op „nog een individueel OOV-meisje“ dat succes had gehad. De taak van de OOV om te zoeken naar jongens en meisjes en liefde en mogelijkheden te geven aan elke jongen en elk meisje afzonderlijk, onverschillig waar zij zich bevinden of wat hun persoonlijk karakter, ontwikkeling of bekwaamheden mogen wezen, blijft bestaan en wordt nooit beëindigd. ○

De zaken gaan goed in de USA

Stateside zet er vaart achter. Tien tegen één, dat op de parkeerplaats die u zich herinnert, nu wolkenkrabbers verrijzen. Ook het zakenleven in New York bruist van energie. Misschien zou het toch wel goed zijn, als u eens even overwipte!

Wanneer u dit doet, dan vliegt u. TWA natuurlijk. Ons luchtnet omspant alle belangrijke zakencentra. Wij kunnen u alle gewenste inlichtingen geven. Niet alleen wat het zakelijke gedeelte betreft, maar ook over hotels, het huren van auto's enz. enz. In New York hebben wij zojuist een splinternieuw World Travel Center geopend, waar alle vragen worden beantwoord. Als 't moet in 8 talen.

In Europa zijn we de experts waar het de USA betreft. En zo is uw reisbureau, met ons achter zich. Kom eens praten.

up up and away

* Service mark owned exclusively by Trans World Airlines, Inc.

Een leven zonder wetten

DOOR RICHARD L. EVANS

Onder de dingen waarvoor wij het dankbaarst moeten zijn bevinden zich geboden, normen, discipline en wetten. Zonder deze zou er maar weinig zijn waar wij op konden rekenen. Veronderstel eens dat er geen normen zouden zijn. Veronderstel eens dat leraars, professoren, academische instellingen e.d. ons geen voorstelling zouden bijbrengen van de eisen die aan ons worden gesteld om bevorderd te worden en een eindexamen of graad te behalen, om ons te bekwalen voor de uitoefening van een beroep. Hoe zouden wij dan ooit kunnen weten wat wij het eerst moesten doen, wat wij eerst zouden moeten worden of wanneer wij aan de vereisten hadden voldaan? Veronderstel eens dat onze ouders ons niet zouden bijbrengen wat er van ons verwacht wordt, maar ons eenvoudig los zouden laten om alles te doen waar we zin in hadden, om te handelen naar eigen willekeur, hetzij eerlijk, zedelijk verantwoord of omgekeerd. Veronderstel eens dat God ons niet had bekendgemaakt met hetgeen er van ons wordt verlangd en ons geen levensdoel, geen maatstaven of geboden had gegeven en geen eisen aan ons had gesteld. Wat een ongebonden en hulpeloos leven zou het zijn als wij dat alles niet wisten. De wet is een van de grootste zegeningen van het leven. Zonder wet zou het niet mogelijk zijn enig bezit in eigendom te hebben. Er zou geen veiligheid mogelijk zijn. Er zou geen beschaving mogelijk zijn. Het leven zelf zou bijna onmogelijk zijn. Hoe slecht ze soms ook in acht worden genomen, hoe deerlijk ze soms ook misbruikt en met voeten getreden worden, toch zijn het in de grond der zaak de wetten die ons bijeen houden, die er voor instaan dat wij voor onze arbeid worden beloond, dat wij recht kunnen doen gelden op onze eigendommen en een behoorlijke burgerlijke bescherming genieten. Zelfs het leven van wetteloze bandieten zou onduldbaar en ondraaglijk zijn zonder wetten. Alvorens dus in opstand te komen of de geboden de rug toe te keren, alvorens alle moraal overboord te gooien, gevestigde tradities teniet te doen, te spotten met verantwoordelijk gedrag, alvorens minachting te betonen voor hen die de hand houden aan het naleven der wetten, alvorens ons te verzetten tegen ouders, leraars en allen die bezorgd en belangstellend voor ons zijn, mogen wij ons wel eens even de tijd gunnen om erover na te denken hoe het leven zou zijn als er geen wetten bestonden, hoe weinig we dan zouden hebben en hoe weinig aansporing er zonder wetten zou zijn om iets tot stand te brengen of te leren. Dank God dus voor de wetenschap wat er van ons verlangd wordt, voor ouders die genoeg om ons geven om ons raad te geven, ons aan orde en tucht te wennen en ons te overreden ons best te doen, voor leraars die zich voldoende om ons bekommeren om bepaalde maatstaven aan te leggen en te handhaven, voor een God en Vader, Die wel zo bezorgd over ons was om ons een levensdoel, raad en geboden te geven. Zonder wetten, geboden, normen, orde en tucht zouden wij te enenmale aan onszelf overgelaten zijn en geheel verloren gaan.

Van 12 t/m 14 september 1968 was het personeel van het Kerkelijk Vertaalbureau in Europa bijeen in Asminderød (Denemarken). Hier werd het programma van het productiejaar 1968/69 (ten behoeve van het kerkelijk jaar 1969/70) besproken. Besloten werd o. a. dat er ieder jaar één „kerkboek“ gepubliceerd zou worden in elk taalgebied. Voor het Nederlandse taalgebied zal dat allereerst zijn: Gospel Doctrine, van Joseph Fielding Smith (1919).

v. l. n. r.: (Voor) Ch. Didier (Distributiecentrum Luik), K. Uchtdorf (Distributiecentrum Frankfort a. d. M.), Bob Morgan (distributie Salt Lake City), zr. M. Carr, J. E. Carr (hoofd afdeling Europese talen), J. Ernst (hoofd personeel Europese talen in Salt Lake City), (achter) P. J. Stoip (Nederlands), zr. U. Wälimea (Fins), zr. C. Lebon (Frans), zr. E. Simonsen (Deens), J. Luschin-Ebengreuth (Duits), zr. B. Bjerkoek (Noors), P. Currarini (Italiaans) zr. S. Kyyrö (Zweeds), J. Schmidt (Distributiecentrum Kopenhagen).

Een typerend tafereeltje in het OOV-zomerkamp bij Assen. Zie artikel vorige maand.

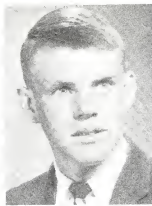
DE STEEN VAN LEHI

Bijgaande afbeelding behoort bij het artikel van dezelfde naam op blz. 345 van „De Ster“ van oktober 1968. Door misverstand is zij toen niet bij dit artikel gepubliceerd. Wij bieden u daarvoor onze verontschuldigingen aan.

Deze stele werd in 1941 in Izapa (Chiapas), in Zuidoost-Mexico, opgegraven. De afbeelding vertoont grote overeenkomst met de droom van Lehi (zie I Nephi 8).

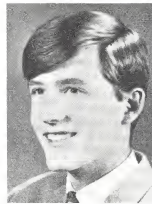
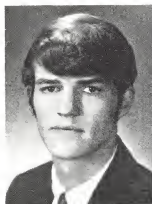

Op 15 september 1968 waren de zendingen van de „middenzone” bijeen in het kerkgebouw van de Wijk Rotterdam-N. U ziet president Dalebout midden in de voorste rij. Zoneleider is broeder Raymond van der Werf, uiterst links, voorste rij.

AANGEKOMEN

Barton, DeLynn C.,
Orderville (Utah)
Biggs, Donald Eugene,
Mesa (Arizona)
Braithwaite, Dale Evan,
Torrance (Californië)
Cope, David Ray,
Springville (Utah)

Chamberlain, Lyle Brent,
Salt Lake City (Utah)
Kennard, Roger Benjamin,
Farmington (Utah)
Loveless, Earl Curtis,
Pocatello (Idaho)
Montelius, Robert Lyle Jr.,
Helena (Montana)

Robinson, Brent Taylor,
Idaho Falls (Idaho)

VERTROKKEN

Douglas, Richard K.,
Ogden (Utah)
van Soolen, Eduard,
Salt Lake City (Utah)
Wood, Ronald L.,
Ogden (Utah)

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Enschede

Stuivenberg-van den Brink, Wilhelmina, 20 sept.

Heerlen

George, Jeffery W., 5 aug.

Hengelo

De Ceunink-van Capelle, Hugo Alfred, 20 sept.

Leeuwarden

Huisman, Nicolaas, 13 sept.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Deen, Clara, 26 sept.

Dorst, Hendrik Gerrit, 12 sept.

Kooijenga, Hermanus, 26 sept.

Kooijenga-Krujskamp, Alida, 26 sept.

Navarro, Natasha Maria Hendrika, 26 sept.

Oskam, Alida Dina, 26 sept.

Oskam, Cornelis, 26 sept.

Dordrecht

van der Kris-Schaap, Hendrika, 12 sept.

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Apeldoorn

Hulleman, Anne, diaken, 8 sept.

Antwerpen

van den Bossche, Benny Jozef Mathilde, priester, 8 sept.

Ede

Jonkman, Hendrikus, priester, 25 aug.

Groningen

Feenstra, Willem Frederik, diaken, 15 sept.

Heerlen

Roukema, Bauke Hubertus, leraar, 21 juli

Smeets, Johan Leopold, diaken, 21 juli

Lenartowicz, Cheslaw Johannes, diaken, 21 juli

Hilversum

de Vroom, Peter, diaken, 29 sept.

GEBOORTE

Alkmaar

Kole, Elisabeth Anneke, 29 april

Apeldoorn

Bossenbroek, Robert Peter Antoni, 24 aug.

GEZEGEND

Maastricht

Willems, Miriam Petronella Mathea Leonie, 19 juli

GEHUWD

Groningen

Jongbloed, Trijntje met Gerrit, Klement

Wagelaar, Alida met Leufgen, Cornelis Tijmen

Wiening, Anna Martha met van Rijswijk, Willem Noel

(tempel: Londen)

Grootvaders nalatenschap

Toen grootvader overleed liet hij mij een kleine som gelds na. Natuurlijk was het geld welkom, maar ik kan mij niet meer precies herinneren wat voor goed het heeft gedaan. Ik weet alleen dat het bij het gezinskapitaal werd gevoegd en naar behoefte werd gebruikt.

Ik herinner mij echter wel het goede dat werd bewerkstelligd door de brief die in het geldkistje lag, met mijn naam erop. In die brief had grootvader in zorgvuldig schoonschrift zijn levensfilosofie opgetekend. Die filosofie is een warme en leidende invloed in mijn leven geweest.

Hier en daar, tussen de persoonlijke regels, schreef hij:

Wat de Kerk voor jou doet is een goede maatstaf van wat jij voor haar doet.

Christen, wanneer iemand je vraagt wat je beste dag was, zeg dan: „Mijn volgende dag“.

Je kunt iemand een zangboek aangeven op een manier die het een onhoffelijke daad maakt, of je kunt het doen met een vriendelijk gebaar dat een waarachtige uitnodiging tot Christus inhoudt.

Bedenk in je werk voor de Kerk dat een goede vergadering geleid wordt door een ieder, dat allen er aan deelnemen, dat niemand de boventoon voert, en dat iedereen er iemand is.

De beste manier om er voor te zorgen dat Christus in je Kerk komt, is Hem mee te brengen.

Omdat Paulus eens gezegd heeft: „Dit ene doe ik“, denken vele christenen er verstandig aan te doen om zich bij één soort christelijk werk te houden. Lesgeven aan een zondagsschoolklas, voorzitterschap van een comité, collecteren — zij stellen zich met dat „ene“ tevreden. Maar dat „ene“ zoals Paulus het bedoelde, was even gevarieerd als het leven van de vele mensen die een stad bevolken. Het omvatte welsprekendheid, rustige conversatie, gezang, brieven schrijven, debatten, reizen, organisaties, ketenen, spot, berispingen, lot. Zoals je ziet is dit voor luie mensen geen veilige tekst om aan te halen!

DOOR

EVELYN WITTER

Een plicht uitstellen betekent de kracht om haar te vervullen wegbergen.

Richard L. Evans

Het gesproken woord

Één mens, één verstand, één levenstijd

Deze vraag uit de Psalmen noodt steeds tot serieus onderzoek: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt?” 1) Het is duidelijk dat het verstand en de geest en intelligentie van de mens oneindig zijn als wij zien welke denkbeelden hij bevatten kan: kunst, muziek, literatuur, wetenschap, het doen en maken van te veel om op te noemen. Het is zonneklaar dat de mens het wonderbaarlijkste mechanisme op aarde is, met lichaam, verstand, geest — de chemische eigenschappen en de samenstelling, en alle lichamelijke en verstandelijke functies: de macht om te groeien, te denken, te voelen. „Wie heeft de wijsheid in het binnenste gezet?” 2) vraagt de Heer aan Job. . . . wie heeft den zin het verstand gegeven?” 2) Wie gaf het lichaam de wijsheid zichzelf te genezen? Wanneer wij denken aan de macht om te redeneren, te leren, te oordelen, te beslissen, ons het verleden te herinneren, de toekomst in te denken, dan worden wij met ontzag voor de mens vervuld, maar nog meer voor zijn Schepper, en voor alles wat God heeft gegeven. En dit feit ontuchtert ons: Dit lichaam, dit verstand, is het enige dat wij hier zullen hebben. Het moet een levenlang meegaan. Men kan zich geen redelijk mens indenken die moedwillig een kostbaar werktuig mishandelt. Toch zou het nog veel onredelijker zijn om het lichaam te mishandelen, iets in te nemen dat de functionering zou aantasten, of schadelijk zou zijn. Wat een volslagen, oneerbiedige verkwisting zou het zijn het lichaam te schenden, of het verstand te vertroebelen of verzwakken, of coördinatie of bewustzijn te verminderen, of ons minder bewust te maken van daden die onszelf of anderen kwaad zouden doen. Ieder individu is alles wat hij heeft — één mens, één verstand, één levenstijd. De sterfelijkheid gaat zo snel voorbij, en de eeuwigheid is zo tijdeloos lang, en wanneer ons leven en verstand en geheugen, talent, doel, angelimiteerde mogelijkheden, en al dit wonderlijke fysieke functioneren gegeven is, waarom zou iemand dan zo kortzichtig zijn, zo volkomen ondankbaar zelfvernietigend om ooit iets te doen dat zou voeren tot minder dan rein, helder denken, een zuiver geweten, heilzaamheid, met vrede en productieve doeleinden — binnen de wetten van de natuur, van God — de wetten van gezondheid en geluk — de wetten van het land? Zonder wet zou er geen leven kunnen zijn. ○

1) Psalmen 8:5

2) Job 38:36

